

CRESS
MĚSÍČNÍ KRONIKY

MARISSA
MEYEROVÁ

Cress – Měsíční kroniky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Marissa Meyerová
Cress – Měsíční kroniky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Cress
MĚSÍČNÍ KRONIKY

Marissa Meyerová

www.egmont.cz

EGMONT

Věnováno Jojo, Meghan a Tamaře
high five

KNIHA

První

*„Když byla ještě malá holčička,
čarodějnice ji zavřela do věže,
kde nebyly žádné dveře ani schody.“*

KAPITOLA

Jedna

JEJÍ DRUŽICE DOKONČILA JEDEN ÚPLNÝ OBĚH KOLEM PLANETY

Země každých šestnáct hodin. Její vězení skýtalo nekonečný a dech beroucí výhled – na ohromné modré oceány, vířící oblaka a východy slunce, při nichž se polovina planety jakoby vznítala.

Když ji zde uvěznil poprvé, ze všeho nejraději si vždycky naskládala polštáře na stůl vestavěný do stěny, přetáhla přes obrazovky prostěradlo a vyrobila si vlastní malé doupě. Předstírala, že vůbec není na žádné družici, ale v kapsli na cestě k té modré planetě. Brzy přistane, vstoupí na skutečnou půdu, okusí opravdové sluneční světlo na tváři a nadechne se skutečného kyslíku.

Celé hodiny sledovala kontinenty pod sebou a představovala si, jaké to asi je.

Výhledu na Měsíc se však vždycky vyhýbala. Někdy její družice prolétala kolem Měsíce tak blízko, že jí vyplnil celý

výhled, a ona viděla ohromné třpytící se kupole na jeho povrchu a zářící města, v nichž měsíčníané žili. Kde dříve žila i ona. Před lety. Než ji poslali do vyhnanství.

Když byla ještě malá, Cress se během těch nekonečně dlouhých hodin před Měsícem schovávala. Někdy unikla do maličké koupelničky, a aby přišla na jiné myšlenky, zaplétala si prameny vlasů do složitých copánků. Nebo si vlezla pod stůl a zpívala si ukolébavky, dokud neusnula. Anebo snila o svých rodičích, jak si s ní hrají, čtou jí dobrodružné příběhy a láskyplně jí odhrnují vlasy z čela, dokud se konečně – konečně – Měsíc neukryl za ochranou Země a Cress nebyla opět v bezpečí.

Ještě dnes si během těch hodin zalézala pod postel, zdřímala si nebo si četla, skládala v duchu písničky či vymýšlela složité kódování. Stále se nedívala na měsíční města; v skrytu se totiž bála, že pokud ona měsíčníany uvidí, oni určitě uvidí ji, když vzhlednou ke svým umělým oblohám.

Ta představa ji budila ze sna více než sedm let.

Ale teď se stříbřitý Měsíc opět vkrádal do růžku výhledu z jejího okna a Cress si toho vůbec nevšimla. Tentokrát se na stěně tvořené transparentními obrazovkami před ní objevovala nová noční můra. Ze všech zpravodajských vysílání na ni vyskakovala ta šokující nelítostná slova, před očima se jí míhaly vzájemně splývající fotky a videa, když listovala a přepínala od jednoho zpravodajství k druhému. Nestíhala je ani dost rychle číst a prohlížet.

ÚTOK NA 14 SVĚTOVÝCH MĚST

VÝSLEDEK INDIVIDUÁLNÍHO ZBĚSILEHO VRAZDĚNÍ:

16.000 MRTVÝCH POZEMŠŤANŮ

NEJVNĚTŠÍ MASAKR TŘETÍ ERY

Na síti se to hemžilo hrůzami. Mrtví na ulicích s rozpáranými břichy a krví stékající do kanálů. Suroví tvorové – napůl zvířata, napůl lidé, s krví na bradě, za nehty a na košilích. Cress si je všechny rychle prohlížela s dlaní přitisknutou na ústech. Když na ni dolehla pravda, nemohla téměř dýchat.

Za tohle mohla ona.

Celé měsíce maskovala ty měsíční lodě před odhalením pozemšťany a bez odmlouvání dělala všechno, co jí paní Sybil přikázala, jako cvičená opička, a přesně tou byla.

Teď už věděla, jaké stvůry se skrývaly na palubách těch lodí. Teprve teď chápala, co Její Veličenstvo celou dobu plánovalo, a už bylo příliš pozdě.

16.000 MRTVÝCH POZEMŠŤANŮ

Zemi to zastihlo nepřipravenou, a to všechno jen proto, že Cress neměla odvahu vzepřít se požadavkům své paní. Dělal jen svou práci a ke všemu ostatnímu byla slepá.

Odvrátila pohled od fotek plných smrti a krvavých jatek a soustředila pozornost na jiné zprávy, které zvěstovaly další hrůzy, jež je čekají.

Císař Kaito z Východního společenství učinil útokům přítrž, když souhlasil, že se ožení s měsíční královnou Levanou.

Královna Levana se stane novou císařovnou Společenství.

Šokovaní pozemští novináři se honem snažili zaujmout k této diplomatické, leč kontroverzní dohodě nějaké stanovisko. Někteří dávali najevo své rozhořčení a prohlašovali, že Společenství a zbytek Pozemské unie by měly konat přípravy na válku, nikoli ke svatbě. Jiní naopak tuto dohodu hbitě hájili. Cress přejela prsty po tenké transparentní obrazovce a zvýšila hlasitost, aby lépe slyšela muže, který nepřestával vyzdvihovat potenciální výhody. Už žádné další útoky či dohady, kdy k útoku dojde. Země lépe porozumí měsíčanům. Ti se s ní podělí o své technické pokroky. Stanou se z nich spojenci.

A navíc královna Levana toužila vládnout pouze Východnímu společenství. Zbytek Pozemské unie určitě nechá na pokoji.

Ale Cress věděla, že takový předpoklad je pošetilý. Královna Levana se stane císařovnou, potom nechá císaře Kaie zavraždit, zmocní se vlády nad Zemí pro sebe a využije ji jako odrazový můstek pro výpady své armády do zbytku Unie. Nezastaví se, dokud nebude mít pod palcem celou planetu. Tenhle drobný útok, těchto šestnáct tisíc mrtvých... byl jen začátek.

Cress vypnula zvuk, aby už muže neslyšela, opřela si lokty o stůl a zabořila obě ruce do záplavy svých blondátých vlasů. Náhle jí bylo chladno, přestože pečlivě udržovaná teplota

v družici neklesla ani o stupeň. Na jedné obrazovce za ní hlasitě předčítal dětský hlas, který do ní naprogramovala ve svých deseti letech během měsíců nekonečné nudy. Hlas zněl příliš bujaře na obsah, který předčítal: zdravotnický blog z Americké republiky oznamující výsledky pitvy jednoho z měsíčních vojáků.

Kosti byly zesíleny biologickou tkání bohatou na vápník, zatímco chrupavky v hlavních kloubech byly napuštěny solným roztokem pro větší ohebnost a pružnost. Špičáky a řezáky byly nahrazeny ortodontickými implantáty imitujícími vlčí chrup, a stejné zesílení kosti je vidět i u čelisti, což umožňuje drcení hmoty, jako je kost a jiná tkáň. Změny provedené na centrální nervové soustavě a rozsáhlá psychomanipulace vedly k nezlomné agresi subjektu a k chování podobnému vlčímu. Doktor Edelstein se domnívá, že pokročilá technika manipulace s bioelektrickými mozgovými vlnami pravděpodobně rovněž sehrála roli při –

„Vypnout zvuk.“

Sladký hlásek desetileté dívky umkl a v družici bylo slyšet jen tiché hučení, které se Cress už před lety naučila odsunout do pozadí své mysli. Hučení větráků. Předení systému podpory života. Bublání nádrže na recyklaci vody.

Cress nabrala do rukou své husté lokny a přehodila si tu záplavu vlasů přes rameno – neustále se jí totiž zachytávaly pod kolečky židle, když si nedala pozor. Obrazovky před ní blikaly, jak se na nich objevovaly další a další informace

z pozemských zpravodajství. Z Měsíce také přicházely novinky o jejich „statečných vojácích“ a „těžce vybojovaném vítězství“ – což byly samozřejmě výmysly schválené Měsíční korunou. Cress přestala zprávám z Měsíce věnovat pozornost už když jí bylo dvanáct.

Bezděky si omotala vlasy kolem levé paže od lokte až po zápěstí, aniž by si uvědomovala, že se jí ten zacuchaný chumel nahromadil na klíně.

„Ach, Cress,“ zamumlala si pro sebe. „Co budeme dělat?“

Její desetileté já jí pisklavě odpovědělo: „Prosím, upřesni svůj příkaz, velká sestro.“

Cress zavřela oči před září obrazovky. „Pochopila jsem, že císař Kai se jenom snaží zabránit válce, ačkoli musí vědět, že svatbou Její Veličenstvo nezastaví. Jestli se s ní opravdu ožení, zabije ho, a kde se potom Země ocitne?“ Ve spáncích jí bolestivě pulzovalo. „Myslela jsem, že mu to Linh Cinder na plese řekla, ale co když se pletu? Co když císař pořád netuší, v jakém je nebezpečí?“

Cress se otočila na židli, přejela prsty po bezzvučném zpravodajství na obrazovce, vyťukala kód a vyvolala skryté okno, které kontrolovala stokrát denně. Okno D-COMMU zelo na jejím stole jako černá díra, prázdné a tiché. Linh Cinder se jí stále nepokusila kontaktovat. Možná jí čip zabavili nebo došlo k jeho zničení. Možná už ho Linh Cinder vůbec neměla.

Cress hlasitě vzdychla, rychlým poklepáním prstů zrušila okno a místo něj vyvolala několik jiných. Ta byla napojena na službu pavoučího poplachu, která neustále pátrala na síti

po každé informaci týkající se kyborgské měsíčňanky zatčené před týdnem. Linh Cinder. Dívky, která uprchla z novopekingské věznice. Dívky, která byla Cressinou jedinou šancí, jak císaře Kaita varovat před skutečnými záměry královny Levany, pokud by souhlasil se sňatkem.

Hlavní zpravodajství nepřineslo nic nového už jedenáct hodin. Vzhledem k šílenství kolem invaze měsíčňanů Země jako by zapomněla na svou nejhledanější uprchlici.

„Velká sestřičko?“

Cress poskočilo srdce a pevně sevřela opěrky židle. „Ano, Malá Cress?“

„Zachytila jsem loď paní. Dorazí přibližně za dvaadvacet vteřin.“

Cress se při slově *paní*, které už před všemi těmi roky vyslovovala s příchutí hrůzy, vymrštila ze židle.

Pohybovala se jako při pečlivě nacvičeném tanci, jež roky praxe vypilovaly k dokonalosti. V duchu se stala balerínou z druhé éry, vznášela se po jevišti plném stínů, zatímco Malá Cress odpočítávala vteřiny.

00:21. Cress přitiskla dlaň na tlačítko ovládající matraci.

00:20. Otočila se zpátky k obrazovce a všechny zprávy o Linh Cinder překryla vrstvou propagandy Měsíční koruny.

00:19. Matrace s žuchnutím přistála na podlaze se zmuchlanými polštáři a příkrývkami, přesně jak je nechala.

00:18. 17. 16. Její prsty se míhaly po obrazovkách, ukrývají pozemská zpravodajství a síťové skupiny.

00:15. Otočka, rychlé hledání dvou cípů příkrývky.

00:14. Rychlý švih zápěstími a příkrývka se vzdula jako plachta, jež zachytila vítr.

00:13. 12. 11. Cestou na opačnou stranu postele všechno uhladila a narovнала, potom se otočila k obrazovkám na protější straně svého příbytku.

00:10. 9. Zavřela všechna okna s pozemskými dramaty, hudebními nahrávkami a literaturou z druhé éry.

00:08. Otočka zpátky k posteli. Ladné obrácení příkrývky.

00:07. Symetrické vyrovnání dvou polštářů u čela postele. Rozmáchlý pohyb paže při vytažení vlasů, které se zachytily pod příkrývkou.

00:06. 05. Klouzavý krok přes místnost, úklony a otočky při sbírání všech po zemi se povalujících ponožek a gumiček do vlasů a jejich odhození do skluzavky na prádlo.

00:04. 03. Úklid stolů, zvednutí své jediné misky, lžice, skleničky a hrsti propisek a jejich odložení do kredence.

00:02. Poslední pirueta a zběžná kontrola své práce.

00:01. Spokojené vydechnutí zakončené ladnou úklonou.

„Paní dorazila,“ oznámila Malá Cress. „Požaduje vysunutí dokovací svorky.“

Jeviště, stíny a hudba se Cress vypařily z hlavy, ale navcičený úsměv jí na rtech zůstal. „Samozřejmě,“ zašvitořila a ladně jako labuť se nesla k hlavní přistávací rampě. Její družice měla rampy dvě, ale používala se jen jedna. Cress si ani nebyla jistá, jestli vstup na opačné straně funguje. Široká kovová vrata na obou stranách vedla do přechodového tunelu, za nímž už byl jen kosmický prostor.

Pokud zrovna na jeho opačném konci nekotvila kapsle, samozřejmě. Kapsle, v níž přiletěla paní.

Cress natukala příkaz. Schéma na obrazovce ukázalo, jak se dokovací svorka vysunuje, a potom uslyšela, že se loď připojila. Stěny kolem ní se otráslly.

Co mělo následovat v dalších chvílích, už znala nazpaměť, a mohla odpočítávat údery srdce mezi jednotlivými známými zvuky. Hučení vypínajících se motorů malého plavidla. Zadunění, když se ústí přechodového tunelu spojilo s kapslí a utěsnilo se. Vakuum, když byl kyslík vysát do kosmu. Pípnutí potvrzující, že cesta mezi oběma moduly je bezpečná. Otevření kapsle. Zvuk kroků v přechodovém tunelu. Zasyčení vstupu do družice.

Kdysi ještě Cress doufala, že by se jí od paní mohlo dostat vřelosti a laskavého zacházení. Že by na ni mohla Sybil pohlédnout a říct: „Moje milá, sladká Crescent, vysloužila sis důvěru a úctu Jejímho Veličenstva královny. Smíš se vrátit se mnou na Měsíc a stát se jednou z nás.“

Ta doba sice už dávno minula, ale Cressin nacvičený úsměv nezakolísal ani tváří v tvář bezcitnosti paní Sybil. „Dobrý den, paní.“

Sybil si odfrkla. Vyšívané rukávy bílého pláště povívaly kolem velké schránky v jejích rukou, plné obvyklých zásob: potravin a čerstvé vody pro uvězněnou Cress a samozřejmě lékárníčky. „Tak už jsi ji našla, co?“

Cress sebou škulba při jejím ledovém úsměvu. „Koho, paní?“

„Pokud je dnes dobrý den, pak jsi musela splnit ten prostý úkol, který jsem ti zadala. Není to tak, Crescent? Našla jsi tu kyborgskou holku?“

Cress sklopila zrak a zaryla si nehty do dlaní. „Ne, paní. Nenašla.“

„Aha. Takže to nakonec není dobrý den, že?“

„Jen jsem chtěla říct... Vaše společnost je vždycky...“ Odmlčela se. Přinutila své ruce, aby se nezatínaly, a odvážíla se pohlédnout paní Sybil do očí. „Právě jsem si četla zprávy, paní. Myslela jsem, že nás snad potěšilo zasnoubení Jejeho Veličenstva.“

Sybil upustila schránku na pečlivě ustlanou postel. „Budeme spokojeni, jakmile bude Země pod nadvládou Měsíce. Do té doby zbývá vykonat spoustu práce a ty bys neměla plýtvat časem na pročítání zpráv a drbů.“

Sybil se přiblížila k monitoru, na němž bylo ukryté okno s vysíláním D-COMMU, důkaz Cressiny zrady Měsíční koruny, a Cress ztuhla. Ale Sybil se natáhla za něj k obrazovce ukazující císaře Kaie hovořícího před vlajkou Východního společenství. Jedním dotykem transparentní obrazovku vypnula a odkryla tak výhled na kovovou stěnu a spleť vytápěcích trubek za ní.

Cress pomalu vydechla.

„Rozhodně doufám, že jsi našla aspoň něco.“

Cress se napřímila. „Linh Cinder byla spatřena v Evropské federaci, v městečku na jihu Francie, přibližně v 18:00 místního ča-“

„To moc dobře vím. I to, že letěla do Paříže a zabila divo-
tvůrce a několik zbytečných zvláštních agentů. Něco dalšího,
Crescent?“

Cress naprázdno polkla a začala si namotávat vlasy
na obě zápěstí do tvaru osmiček. „V 17:48 v Rieux ve Francii
prodavač v obchodě s náhradními díly aktualizoval seznam
zboží a odstranil z něj jednu baterii, která je kompatibilní
s lodí typu Zvonečník 214, třídy 11.3, ale nezanesl žádnou in-
formaci o platbě. Myslím, že ji možná Linh Cinder ukradla...
nebo ho možná očarovala...“ Zaváhala. Sybil ráda předstírala,
že ta kyborgská dívka je jen skořápka, i když obě věděly, že to
není pravda. Na rozdíl od Cress, jež opravdu skořápkou byla,
Linh Cinder měla měsíční dar. Možná ho nějak potlačovala
nebo skrývala, ale rozhodně o něm dala světu vědět na vý-
ročním plese Společenství.

„Baterie?“ řekla Sybil a nechala Cressino zaváhání bez po-
všimnutí.

„Převádí stlačený vodík na energii, která pohání –“

„Já vím, co to je,“ odsekla Sybil. „Chceš říct, že jediný po-
krok, kterého jsi dosáhla, je nalezení důkazu, že si opravuje
lod? A že bude ještě obtížnější ji najít; úkol, jež jsi ani nedoká-
zala splnit, když byli na Zemi?“

„Omlouvám se, paní. Snažím se. Ale –“

„Tvoje výmluvy mě nezajímají. Celé ty roky jsem pře-
svědčovala Její Veličenstvo, aby tě nechala naživu za předpo-
kladu, že můžeš nabídnout něco cenného, něco víc než vlast-
ní krev. Udělala jsem chybu, když jsem tě chránila, Crescent?“

Cress se musela kousnout do rtu, aby jí nepřipomněla, co všechno během svého věznění pro Její Veličenstvo udělala. Navrhla nesčetné množství systémů pro tajné sledování pozemských vůdců, nabourala se do komunikace mezi diplomaty a rušila družicové signály, aby mohli královniní vojáci nepozorovaně proniknout na Zemi, a kvůli tomu teď měla na rukou krev šestnácti tisíc pozemšťanů. Nemělo to smysl. Sybil zajímaly pouze Cressiny nezdary a neschopnost najít Linh Cinder patřila k jejím největším.

„Mrzí mě to, paní. Budu se víc snažit.“

Sybil přimhouřila oči. „Jestli mi tu holku nenajdeš co nejdřív, budu velice zklamaná.“

Cress se pod Sybiliným pohledem cítila jako můra pod mikroskopem. „Ano, paní.“

„Dobře.“ Sybil natáhla ruku a pohládila ji po tváři. Bylo to skoro jako mateřské pohlazení, ale ne úplně. Potom se otočila a odemkla zámek na schráně. „A teď,“ řekla a zvedla z lékárničky injekční stříkačku. „Natáhni paži.“

KAPITOLA

Dvě

VLK SE ODSTRČIL OD PŘEPRAVKY A VRHL SE NA NI. CINDER SE

obrnila, aby instinktivně nezačala panikařit. Z očekávání dalšího úderu jí ztuhly všechny svaly, přestože na ni byl Vlk zatím mírný.

Těsně před zásahem zavřela oči a *soustředila se*.

Hlavou jí projela bolest, jako kdyby jí do mozku zarazili dláto. V obraně skřípala zuby a snažila se překonat následný nával nevolnosti.

Žádný úder nepřišel.

„Přestaň. Zavírat. Oči.“

Cinder se stále zatnutými zuby namáhavě otevřela napřed jedno oko a potom i druhé. Vlk stál před ní s pravou rukou napřaženou k jejímu uchu. Stál nehybně, jako by zka-meněl – protože ho tak ovládala. Jeho energie žhnula a téměř bylo možné se jí dotknout, ale síla jejího měsíčního daru držela Vlka na uzdě.

„Když je mám zavřené, je to snazší,“ odsekla. I ta slova představovala zátěž pro její už tak namáhanou mysl a Vlk pohnul prsty. Bojoval proti její bariéře.

Potom kmitl pohledem za ni. V tu chvíli ji někdo poplácal mezi lopatkami a Cinder zavrávala. Narazila hlavou Vlkovi do hrudi. Ten získal kontrolu nad svým tělem právě včas, aby ji zachytil.

Za jejími zády se zasmál Thorne. „Taky je snazší se k tobě připlížit.“

Cinder se otočila a odstrčila Thorneho. „Tohle není hra!“

„Thorne má pravdu,“ řekl Vlk. Cinder slyšela v jeho hlase vyčerpání, i když netušila, jestli je to následek toho nepřetržitého zápasení nebo spíš jeho pocit marnosti, že musí cvičit takového amatéra. „Když zavřeš oči, jsi zranitelná. Musíš se naučit používat svůj dar a zároveň neustále vnímat své okolí a být v něm aktivní.“

„Aktivní?“

Vlk si protáhl krk na obě strany, až to zakřupalo. „Ano, aktivní. Mohli bychom stát proti desítkám vojáků najednou. Při troše štěstí se ti jich podaří devět nebo deset ovládnout – ačkoli to je v tuhle chvíli optimistický předpoklad.“

Nakrčila na něj nos.

„Což znamená, že budeš zranitelná vůči většímu množství. Měla bys být schopna ovládat mě a zároveň být stále duchem i tělem přítomná.“ O krok ustoupil a prohrábl si rozčuchané vlasy. „Když se k tobě dokázal připlížit i Thorne, tak jsme v průšvih.“

Thorne si ohrnul rukávy. „Nikdy nepodceňuj nenápadnost zločineckého génia.“

Scarlet, sedící se zkříženýma nohama na umělohmotné bedně a pochutnávající si na misce ovesné kaše, se rozesmála. „Zločinecký génius? Celý týden se snažíme vymyslet, jak se tajně dostat na císařskou svatbu, a to nejlepší, s čím jsi zatím přišel, bylo, na které palácové střeše je nejvíc místa, aby se tvoje milovaná loď při přistání nepoškrábala.“

Několik stropních panelů se rozsvítilo. „Naprosto souhlasím s kapitánem Thornem,“ nechala se slyšet Iko, hovořící přes vestavěné lodní reproduktory. „Vzhledem k tomu, že půjde o můj velký debut na síti, ráda bych vypadala co nejlépe, děkuji mnohokrát.“

„Hezky řečeno, krásko.“ Thorne mrknul směrem k reproduktorům, přestože Ičiny senzory nebyly tak citlivé, aby to zachytily. „A rád bych, abyste si i vy ostatní ráčili všimnout, že mě Iko náležitě oslovuje *kapitáne*, když se mnou mluví. Vy všichni se od ní máte co učit.“

Scarlet se opět zasmála, Vlk nevzrušeně povytáhl obočí a teplota v nákladovém prostoru stoupla o několik stupňů, jak se Iko při té lichotce zapýřila.

Ale Cinder si jich nevšímala, vypila sklenici vlažné vody a hlavou jí vířilo Vlkovo napomenutí. Věděla, že má pravdu. Přestože získat kontrolu nad Vlkem ji stálo veškeré úsilí, ovládnout pozemšťany jako Thorne nebo Scarlet pro ni bylo obvykle snadné jako vyměnit senzor vypnutého androida.

Teď už by měla zvládat obojí.

„Zkusme to ještě,“ řekla a utáhla si culík.

Vlk jí opět věnoval pozornost. „Možná by sis měla udělat přestávku.“

„Až po mně půjdou královnini vojáci, tak si taky nebudu moct udělat přestávku, že ne?“ Zakroužila rameny a snažila se dodat si energii. Bolest hlavy zeslábla, ale tričko měla na zádech nasáklé potem a každý sval v těle se jí chvěl námahou po dvou hodinách neustálého zápasu s Vlkem.

Vlk si promnul spánek. „Doufejme, že se nikdy nebudeš muset postavit královniným skutečným vojákům. Myslím, že proti jejím divotvůrcům a zvláštním agentům máme šanci, ale vylepšení vojáci jsou jiní. Víc zvířata než lidi a nesnáší dobře psychomanipulaci.“

„A většina lidí snad ano?“ opáčila Scarlet a její lžice škrábala o misku.

Vlk k ní zalétl pohledem a v očích se mu objevila něha. Od chvíle, kdy se on a Scarlet připojili k posádce Zvonečníku, spatřila Cinder ten pohled už stokrát. A přesto si pokaždé připadala, jako když je vyrušuje při něčem osobním.

„Chci říct, že jsou nepředvídatelní, i pod kontrolou divotvůrce.“ Opět se soustředil na Cinder. „Nebo jiného měsíčňana. Genetické úpravy, které podstupují, aby se z nich stali vojáci, ovlivňují jejich mozek stejně jako tělo. Jsou nevyzpytatelní, divocí... nebezpeční.“

Thorne se naklonil ke Scarlet na bedně, a naznačuje, že šeptá, pronesl: „A on si uvědomuje, že je bývalý zápasník, který si pořád nechává říkat ‚Vlk‘, že jo?“

Cinder se kousla do tváře, aby se nezasmála. „O to větší důvod pro mě, abych se co nejlépe připravila. Už nechci zažít, abychom unikli jen o vlásek jako v Paříži.“

„To nejsi sama.“ Vlk se opět začal pohupovat na patách. Cinder si dříve myslela, že to znamená, že je připravený na další souboj, ale před nedávnem usoudila, že je prostě takový – neustále v pohybu, věčně neklidný.

„Což mi připomíná,“ prohlásila, „že bych ráda sehnanla další uspávací šípky, až zase přistaneme. S čím menším počtem vojáků budu muset bojovat nebo je ovládnout, tím líp.“

„Uspávací šípky, rozumím,“ řekla Iko. „Taky jsem si dovolila naprogramovat tohle šikovné odpočítávací hodiny. Do císařské svatby zbývá T minus patnáct dní a devět hodin.“ Obrazovka na stěně ožila a ukázala obrovské digitální hodiny odpočítávající čas po desetínách vteřiny.

Cinder na hodiny tři vteřiny zírala a pak se jí úzkostí udělalo nevolno. Odtrhla od nich zrak a prohlédla si zbytek obrazovky a jejich pokračujícího velkého plánu na zabránění svatbě Kaie s královnou Levanou. Vlevo dole byl sepsán seznam nezbytných zásob – zbraně, nářadí, převleky a teď příbyly uspávací šípky.

Uprostřed toho všeho zářil plánec Novopekingského paláce.

Napravo byl směšně dlouhý seznam příprav, z něhož se ještě žádná položka nedala odškrtnout, přestože už plánovali a kuli pikle několik dní.

První na seznamu bylo připravit Cinder na to, až se nevyhnutelně opět střetne s královnou Levanou a jejím dvorem. I když to Vlk neřekl přímo, Cinder věděla, že se její měsíční dar nezlepšuje dostatečně rychle. Cinder si začínala myslet, že dosáhnout uspokojivého splnění té položky na seznamu potrvá roky, a jím zbývaly jen dva týdny.

Stručně řečeno plán spočíval v odlákání pozornosti v den svatby, aby se mohli během obřadu propížit do paláce a oznámit světu, že Cinder je skutečně ztracená princezna Selene. Potom, za dohledu médií celé planety, Cinder vyzve Levanu, aby se vzdala koruny v její prospěch, a ukončí tak jedním šmahem její svatbu i vládu.

Vše, co mělo následovat po svatbě, viděla Cinder v duchu nejasně. Představovala si reakci měsíčanů, až zjistí, že jejich ztracená princezna je nejen kyborg, ale rovněž o jejich světě, kultuře, tradicích a politice vůbec nic neví. Jediné, co jí bránilo, aby ji váha toho všeho nerozdrtila, bylo vědomí, že bez ohledu na všechno nemůže být horší panovnicí než Levana.

Doufala, že oni to uvidí stejně.

Vypitá sklenice vody jí šplouchala v žaludku. Po tisíci se jí do mysli vkradla představa, jak zalézá pod deku na svém palubním kavalci a schovává se tam, dokud svět nezapomene, že vůbec nějaká měsíční princezna existuje.

Místo toho se odvrátila od obrazovky a vytřepala napětí ze svalů. „Tak dobře, jsem připravená zkusit to ještě jednou,“ řekla a zaujala bojový postoj, který ji naučil Vlk.

Ale Vlk už seděl vedle Scarlet a hltal zbytek její ovesné kaše. S plnými ústy upřel pohled na podlahu a polkl sousto. „Klíky.“

Cinder svěsila paže. „Cože?“

Zamával na ni lžící. „Boj není jen jeden druh fyzické námahy. Potřebuješ posílit horní část těla a zároveň trénovat mysl. Hlavně se snaž udržet si přehled o tom, co se děje kolem tebe. Soustřeď se.“

Cinder se na něj celých pět vteřin mračila a pak se spustila na všechny čtyři.

Počítala do jedenácti, když vtom uslyšela, jak se Thorne odstrčil od bedny. „Víš, když jsem byl malý, namlouvali mi, že princezny nosí korunku a pořádají čajové dýchánky. Teď, když jsem potkal skutečnou princeznu, musím říct, že jsem trochu zklamaný.“

Cinder netušila, jestli to myslel jako urážku, ale v poslední době jí slovo *princezna* lezlo silně na nervy.

Prudce vydechla, přesně, jak jí nařídil Vlk. Soustředila se – snadno si všimla Thorneho energie, když kolem ní procházel ke kokpitu.

Klesala dolů ve čtrnáctém kliku a donutila jeho nohy zastavit na místě.

„Co to –“

Cinder se vzepřela na rukou a jednou nohou vykopl v oblouku dopředu. Kotníkem zasáhla Thorneho zezadu do lýtek. Vykřikl, poroučel se k zemi a s heknutím dopadl na záda.

Se širokým úsměvem na tváři vzhlédla a očekávala od Vlka pochvalu, ale ten se spolu se Scarlet zrovna hlasitě smál. Dokonce viděla ostré hroty jeho vlčích špičáků, které obvykle pečlivě skrýval.

Cinder vstala a podala Thornemu ruku. I on se usmíval, i když přitom chvílemi křivil tvář a třel si bok.

„Až zachráníme svět, můžeš mi pomoci s výběrem korunky.“

KAPITOLA

DRUŽICE SE OTŘÁSLA, KDYŽ SE SYBILINA KAPSLE ODPOJILA

z dokovací svorky, a Cress opět zůstala sama uprostřed galaxie. Přestože toužila po společnosti, vždycky se jí ulevilo, když Sybil odletěla, a tentokrát víc než jindy. Obvykle ji její paní navštěvovala jednou za tři týdny, včas na to, aby jí bezpečně odebrala další vzorek krve, ale tohle bylo už potřetí, co ji navštívila od útoků vlčích hybridů na Zemi. Cress si nevzpomínala, že by někdy viděla paní tak neklidnou. Královna Levana se podle všeho snažila čím dál zoufaleji najít tu kyborgskou dívku.

„Loď paní odpojena,“ oznámila Malá Cress. „Zahrajeme si něco?“

Nebýt tak vynervovaná ze Sybiliny další návštěvy, Cress by se usmála jako pokaždé, když jí Malá Cress položila tuto otázku. Připomnělo jí to, že není *úplně* sama.

Cress se kdysi dozvěděla, že slovo družice, respektive *satelit*, pochází z latiny a znamená společníka, poskoka či pa-

tolízala. Všechny tři interpretace pro ni vyznívaly ironicky, vzhledem k její osamělosti, dokud si nenaprogramovala Ma-lou Cress. Potom pochopila.

Její družice jí dělala společnost. Družice plnila její přání. Její družice nikdy nezpochybňovala její požadavky, vždycky s ní souhlasila a neměla žádné vlastní otravné nápady.

„Možná později,“ odpověděla. „Nejdřív raději zkontrolujeme soubory.“

„Jasně, velká sestro.“

Jinou odpověď od ní ani nečekala. Tak ji naprogramovala.

Cress často přemýšlela, jaké by to bylo být skutečnou měsíčňankou – mít takovou kontrolu nad jinou lidskou bytostí. Představovala si, že by naprogramovala paní Sybil stejně snadno jako hlas své družice. To by se potom hra změnila, kdyby ji pro změnu musela poslouchat její paní místo naopak.

„Zapnout všechny obrazovky.“

Cress stála před svým panoramatem transparentních obrazovek, některých velkých, jiných malých, některých na vestavěném stole, jiných na držácích na stěnách družice a natočených pro optimální pohled, bez ohledu na to, kde se v kruhové místnosti nacházela.

„Vypnout všechna vysílání.“

Na její příkaz všechny obrazovky zhasly a Cress se mohla dívat skrz ně na holé stěny družice.

„Zobrazit obsah souborů: Linh Cinder; Zvonečník 214 třída 11.3; císař Kai z Východního společenství. A...“ Cress se

odmlčela a užívala si příval napětí, jež jí projelo. „Carswell Thorne.“

Čtyři obrazovky se zaplnily informacemi, které Cress nashromáždila. Posadila se, aby si znovu prohlédla všechny dokumenty, jež už znala nazpaměť.

Ráno 28. srpna Linh Cinder spolu s Carswellem Thornem uprchla z novopekingské věznice. O čtyři hodiny později obdržela Cress rozkaz od Sybil – *najdi je*. Později Cress zjistila, že ten rozkaz vydala samotná královna Levana.

Sehnat informace o Linh Cinder jí trvalo pouhé tři minuty – ale všechny, které našla, byly falešné. Falešná totožnost pozemšťanky pro dívku, jež byla měsíčkankou. Cress ani nevěděla, jak dlouho je Linh Cinder na Zemi. Před pěti lety se prostě zčistajasna objevila, když jí bylo (údajně) jedenáct let. V životopise měla rodinu, školní záznamy z doby před „nehodou vznášedla“, při níž zahynuli její „rodiče“ a Cinder musela podstoupit operaci, která z ní udělala kyborga. Jenže to všechno byla lež. Stačilo sledovat rodokmen Linh Cinder jen o dvě generace zpátky a narazili jste na slepou uličku. Její záznamy měly všechny oklamat.

Cress pohlédla na adresář, do něhož se dosud stahovaly informace o císaři Kaiovi. Jeho složka byla mnohem obsáhlejší než u ostatních, protože každý okamžik jeho života zaznamenávali a ukládali – od skupin fanynek na síti až po oficiální vládní dokumentaci. Informace přibývaly celou dobu, a když oznámil své zasnoubení s měsíční královnou, odpálilo to hotovou nálož. Nic z toho nebylo nijak užitečné. Cress přerušila spojení.

Složka Carswella Thorneho vyžadovala trochu víc pátrání. Cress trvalo čtyřicet čtyři minut, než se nabourala do vládních záznamů ve vojenské databázi Americké republiky a pěti dalších agentur, které s ním měly co do činění, a nashromáždila zápisy ze soudního přelíčení, články, vojenské záznamy a vysvědčení, průkazy a výpis příjmů, vytvořila si časovou osu, jež začínala jeho rodným listem, pokračovala různými vyznamenáními a cenami, které získal během dospívání, přes přijetí do armády Americké republiky ve věku sedmnácti let. Po jeho devatenáctých narozeninách se na časové přímce objevilo prázdné místo, když si odstranil identičip, ukradl loď a dezertoval. Toho dne zmizel světu z radaru.

Za osmnáct měsíců se opět objevil v den, kdy ho ve Východním společenství zatkli.

Kromě oficiálních zpráv se vynořilo značné množství roztoužených článků a drbů od mnoha skupin fanynek na síti, které vznikly poté, co se z Carswella Thorneho stala známá osobnost. Samozřejmě nebyl tolik oblíbený jako císař Kai, ale zdálo se, že spousta pozemských dívek představa tohoto pohledného mizery na útěku před zákonem uchvátla. Cress to nevadilo. Věděla, že se v něm všichni mýlí.

Úplně nahoře v jeho složce byl trojrozměrný hologram z posledního ročníku vojenské školy. Cress se tam líbil mnohem víc než na té nechvalně proslulé fotce z vězení, která ho tak proslavila, té, na níž mrkal do fotoaparátu. Na hologramu měl totiž na sobě čerstvě vyžehlenou uniformu s lesklými stříbrnými knoflíky a na tváři sebejistý pokřivený úsměv.

Když ten úsměv viděla, Cress roztála.

Úplně. Vždycky.

„Nazdárek, pane Thorne,“ pozdravila šeptem hologram. Potom se s blaženým povzdechem otočila k poslední složce.

Zvonečník 214, třída 11.3. Vojenská nákladní loď, kterou Thorne ukradl. Cress tu loď znala dokonale – od podvozku až po plán údržby (jak ideální, tak aktuální stav).

Dokonale.

Včetně toho, kde se právě nachází.

Poklepala na ikonu na horní liště složky a hologram Carswella Thorneho vystřídala trojrozměrná galaktická poziční síť. Zatřpytila se na ní Země, zubaté okraje jejích kontinentů už znala stejně dobře jako program Malé Cress. Vždyť sledováním té planety, vzdálené 26 071 kilometrů, strávila polovinu života.

Planetu obklopovaly tisíce malých blikajících teček, které představovaly každou loď a družici odtud až k Marsu. Letmý pohled prozradil Cress, že kdyby právě teď vyhlédla z okna otočeného k Zemi, spatřila by nic netušící průzkumnou loď Společenství prolétající kolem její nenápadné družice. Bývala v pokušení některou z nich zavolat, ale k čemu?

Žádný pozemšťan by nikdy nevěřil měsíčňance, natož aby některou zachránil.

A tak si Cress lodi nevšímala, pobrukovala si pro sebe, zatímco zhasínala všechny malé značky na hologramu, dokud na něm nezůstalo pouze identifikační číslo Zvonečníku. Jed-

na žlutá tečka, tak malá na velkém hologramu, že ji mohla analyzovat v souvislosti s planetou pod ní.

Vznášela se 12 414 kilometrů nad Atlantským oceánem.

Cress si vyvolala identifikační číslo vlastní kroužící družice. Kdyby někdo její družici spojil provázkem se středem Země, prošel by přímo pobřeží Japonské provincie.

Její družice a Zvonečník od sebe byly daleko. Nikdy se neocitly ve vzájemné blízkosti. Koneckonců, oběžná dráha Země byla rozlehlá. Objevit souřadnice Zvonečníku byla jedna z největších výzev Cressiny hackerské kariéry. I tak jí to trvalo jen tři hodiny, padesát jedna minut a po celou tu dobu jí tep uháněl a v krvi zpíval adrenalin.

Musela je najít první.

Musela je najít první.

Aby je mohla chránit.

Nakonec to byla čistě věc matematiky a dedukce. Použila síť družic ke zjištění signálů všech lodí na oběžné dráze kolem Země. Vyřadila všechny lodě se sledovacími zařízeními, protože věděla, že Zvonečník žádné nemá. Potom vyřadila ty, které byly zjevně příliš velké nebo příliš malé.

Zbývala většina lodí měsíčanů a ty všechny už měla, samozřejmě, pod dohledem. Rušila jejich signály a mátlá radarové vlny už roky. Mnoho pozemšťanů věřilo, že jsou lodě měsíčanů neviditelné díky jejich daru. Kdyby jen tušili, že jim všechny ty potíže způsobila bezcenná skořápka.

Nakonec na oběžné dráze Země zůstaly jen tři lodě, které odpovídaly požadavkům, a dvě z nich (nepochybně pirátské)

neztrácely čas a honem přistály na planetě, když zjistily, že v kosmu probíhá obrovské pátrání, v jehož středu se brzy ocitnou. Cress, čistě ze zvědavosti, později proskenovala záznamy pozemské policie v jejich blízkosti a zjistila, že obě lodě byly objeveny ihned po vstupu do atmosféry. Hloupí kriminálníčci.

Zbyla jen jediná loď. Zvonečník. A na jeho palubě Linh Cinder a Carswell Thorne.

Dvanáct minut potom, co je Cress objevila, začala rušit všechny signály, které pro ně představovaly riziko odhalení stejnou metodou, jakou to udělala ona. Zvonečník 214, třída 11.3, zmizel ve vesmíru jako kouzlem.

Potom, vyčerpaná tím duševním napětím, se zhroutila na rozestlanou postel a s úsměvem od ucha k uchu horečnatě zírala do stropu. Dokázala to. Díky ní teď byli neviditelní.

Z jedné obrazovky zaznělo zacvrlikání a odlákalo Cressinu pozornost od vznášející se tečky Zvonečníku. Cress se otočila za zvukem a cukla sebou, když se jí pramen vlasů zachytil za kolečka židle. Jednou rukou jej vyškubla a druhou probrala obrazovku ze spánkového režimu. Kmitnutím prstů zvětšila okno.

KONSPIRAČNÍ TEORIE TŘETÍ ERY

„Už ne,“ zamumlala.

Konspirační teoretici byli ve svém živlu od chvíle, kdy kyborgská dívka zmizela. Někteří tvrdili, že Linh Cinder

pracuje pro vládu Společenství nebo pro královnu Levanu, případně že je ve spojení s tajnou společností, odhodlanou svrhnout jednu či druhou vládu, nebo že je ztracenou měsíční princeznou, nebo ví, kde se zmíněná nachází, případně že je nějak spojena s šířením letumózy, anebo svedla císaře Kaie, otěhotněla a teď s ním čeká měsíčno-pozemsko-kyborgské *cosi*.

Téměř stejné množství spekulací vyvolal Carswell Thorne. Zahrnovaly teorie o skutečném důvodu jeho uvěznění, podle nichž plánoval zabít minulého císaře, nebo celé roky spolupracoval s Linh Cinder, než ji zatklí, anebo byl ve spojení s podzemním hnutím, které před lety infiltrovalo věznici, aby mu byli ku pomoci, až je bude potřebovat. Tato nová teorie naznačovala, že Carswell Thorne je ve skutečnosti měsíční divotvůrce v utajení, který měl Linh Cinder pomoci v útěku, aby měl Měsíc záminku k zahájení války.

V podstatě nikdo nevěděl vůbec nic.

Až na Cress, která znala pravdu o zločinech Carswella Thorneho, jeho soudu i útěku – tedy aspoň podstatnou část o jeho útěku, již si dokázala poskládat dohromady s použitím záznamů z bezpečnostních kamer ve vězení a výpovědí dozorců, kteří měli zrovna službu.

Cress byla ve skutečnosti přesvědčená, že toho o Carswellu Thornem věděla víc než kdokoli na světě. V jejím životě byla o každou novinku nouze, a tak se Thorne pro ni stal něčím, co ji nepřestávalo fascinovat. Nejdříve ji on i jeho zjevná hamižnost a lehkomyšlnost odpuzovaly. Když

dezertoval z armády, nechal půl tuctu kadetů a dva velící důstojníky uvězněné na ostrově uprostřed Karibiku. Ukradl sbírku soch bohů z druhé éry soukromému sběrateli z Východního společenství a sadu panenek snů, zapůjčenou muzeu v Austrálii, kterou už nikdy nikdo veřejně neuvidí. Dále zde byla další údajně neúspěšná loupež u mladé vdovy ze Společenství, která vlastnila rozsáhlou kolekci starožitných šperků.

Cress pokračovala v pátrání, zaujatá jeho cestou k sebezničení. Bylo to jako sledovat srážku dvou meteorů, nemohla odvrátit zrak.

Ale potom se v jejím pátrání začaly objevovat podivné odchylky.

Věk: osm let. Město Los Angeles na čtyři dny zachvátila panika poté, co ze zoologické zahrady unikl vzácný tygr sumaterský. Videozáznam ukazoval malého Carswella Thorneho, který tam byl na školním výletě, jak otevírá klec. Později řekl úřadům, že tygr vypadal smutný, že je tam zavřený. Chlapec svého činu nelitoval. Naštěstí nikdo, včetně tygra, nebyl zraněn.

Věk: jedenáct let. Carswell Thorne byl na týden vyloučen ze školy poté, co se popral se třemi chlapci ze své třídy. Podle zdravotnického droida rvačku prohrál. Carswell tvrdil, že jeden z chlapců ukradl dívce jménem Kate Fallowová přenosnou obrazovku a on se jí jen snažil získat zpátky.

Věk: třináct let. Carswellovi rodiče podali oznámení na policii, že je někdo v noci vykradl a z matčiny šperkovnice

zmizel diamantový náhrdelník z druhé éry. Náhrdelník se našel v nabídce na síti, kde ho nedávno někdo z Brazílie koupil za 40 000 univů. Prodejcem byl, jak jinak, sám Carswell, který ještě nestihl náhrdelník odeslat kupci a musel platbu vrátit a veřejně se omluvit. Jeho omluva se dostala do veřejných záznamů a sloužila jako odstrašující příklad, aby mládež ne napadlo zkusit něco podobného. Carswell v ní tvrdil, že se jen snažil získat peníze pro místní charitu, která chtěla zajistit starým občanům androidí pomocníky.

Cressinu pozornost upoutávala jedna událost za druhou. Krádeže, násilí, nedovolené vniknutí, vyloučení ze školy, policejní důtky. A přesto pokaždé, když k tomu dostal příležitost, Carswell Thorne vše vysvětlil. Rozumně. Vždycky ke svému chování měl rozumný důvod, nad kterým Cress žasla, zrychloval se jí tep a svíralo srdce.

A její vnímání Carswella Thorneho se začalo měnit, jako když Slunce pomalu vychází za obzorem Země. Carswell Thorne nebyl vůbec žádný bezcitný ničema. Kdyby se ho někdo snažil poznat, pochopil by, že je to soucitný a galantní člověk.

Byl přesně takovým hrdinou, o němž Cress celý život snila.

Když to zjistila, myšlenky na Carswella Thorneho vyplnily každíčký její bdělý moment. Snila o hlubokém pronutí jejich duší, vášnivých polibcích i odvážných dobrodružstvích. Byla přesvědčená, že se s ní prostě aspoň jedinkrát musí setkat a bude k ní cítit totéž. Bude to jako v těch velkých milost-

ných příbězích, v nichž láska propukne zčistajasna a plane navěky. Ten druh lásky, kdy čas ani vzdálenost nic neznamenají.

Protože jestli Cress o hrdinech něco věděla, pak to, že nikdy neodolají dámě v nesnázích.

A ona tedy v nesnázích rozhodně byla.

KAPITOLA

Čtyři

SCARLET PŘITISKLA VLKOVI DO KOUTKU ÚST VATOVÝ POLŠTÁŘEK

a zavrtěla hlavou. „Možná se jí nedaří zasáhnout tě moc často, ale když už, tak to stojí za to.“

Navzdory modřině, která se mu vybarvovala na čelisti, Vlkovi ve světle ošetřovny zářily oči. „Vidělas, jak mi podtrhla nohy těsně předtím, než se otočila? Vůbec jsem to nečekal.“ Nadšeně si třel dlaněmi o stehna a kopal do boku vyšetřovacího stolu. „Myslím, že se konečně někam posunujeme.“

„No, jsem ráda, že jsi na ni hrdý, ale myslím, že by bylo fajn, kdyby tě příště udeřila normální rukou a ne tou kovovou.“ Scarlet odtáhla vatový polštářek. Zranění v místě, kde Vlkovi horní špičák rozřízl ret, ještě krvácelo, ale už ne tolik jako předtím. Sáhla po tubě s léčivou masťou. „Asi ti přibude do sbírky další jizva, ale tak nějak ladí s tou, kterou máš na téhle straně úst, takže aspoň budou symetrické.“

„Jízvy mi nevadí.“ Pokrčil rameny a v očích mu šibalsky zajiskřilo. „Teď už s nimi mám spojené příjemnější vzpomínky než dřív.“

Scarlet se zastavila s kapkou masti na prstu. Vlk upřel pozornost na své propletené ruce a na tvářích mu vykvetl lehký ruměnc. Za pár vteřin už i Scarlet cítila, že jí začíná být horko, protože si vzpomněla na noc, kterou strávili jako černí pasažéři ve vlaku. Jak mu přejížděla prsty po světlé jizvě na paži, dotkla se rty vybledlých značek na jeho tváři, jak ji objal...

Štouchla ho do ramene. „Moc se nesměj,“ řekla a poklepáním vetřela mast do zranění. „Jenom si to zhoršuješ.“

Rychle se ovládl, ale jiskra v očích mu zůstala, když se odvážil k ní vzhlednout.

Od té noci ve vlaku už se nepolíbili. Scarlet nepočítala ten okamžik, když ji on a zbytek jeho „smečky“ zvláštních agentů drželi v zajetí. Tehdy ji políbil, aby jí mohl předat identičip k otevření cely, ale nebyla v tom žádná láska a ona jím v tu chvíli opovrhovala.

Ale chvíle ve vlaku jí přivodily nejednu bezesnou noc od té doby, kdy vstoupili na palubu Zvonečníku. Když ležela a nemohla usnout, představovala si, jak vstává z postele a plíží se chodbou k Vlkově kajutě. A když jí otevře dveře, beze slova se mu vrhá kolem krku. Zaboří mu ruce do vlasů a ovine se kolem něj pro ten pocit bezpečí, který dokázala najít jen v jeho náručí.

Ale nic z toho nikdy neudělala. Ne ze strachu, že by ji odmítl – Vlk se zrovna nesnažil skrýt, když na ni zíral, ani že

si užívá každý její dotek, jakkoli letmý. A nikdy nevzal zpět slova, která jí řekl po útoku na Zemi. *Jsi pro mě jediná, Scarlet. Vždycky budeš.*

Scarlet věděla, že čeká, až ona udělá první krok.

Ale pokaždé, když byla v pokušení, uviděla tetování na jeho paži, které ho navždycky označovalo jako tajného měsíčního agenta. Ještě se nevzpamatovala ze smrti své babičky a z vědomí, že ji Vlk mohl zachránit. Mohl ji ochránit. A především tomu všemu mohl zabránit.

To vůči němu nebylo fér. Předtím ještě Scarlet neznal a nezáleželo mu na ní. A i kdyby se pokusil její babičku zachránit, ostatní agenti by ho zabili. Pak by Scarlet neměla vůbec nikoho.

Možná váhala, protože si musela upřímně přiznat, že se Vlka stále trochu bojí. Když byl šťastný, roztomile nešikovný a flirtoval s ní, bylo snadné zapomenout, že má taky jinou stránku. Ale Scarlet ho příliš často viděla bojovat, než aby na to dokázala zapomenout. A tím nemyslela cvičné šarvátky mezi ním a Cinder, ale boje, při nichž nemilosrdně lámal protivníkům vaz nebo jim pouze svými zuby trhal maso z kostí.

Při té vzpomínce se pořád chvěla.

„Scarlet?“

Nadskočila. Vlk ji se svráštělým obočím pozoroval. „Co se děje?“

„Nic.“ Nasadila úsměv a ulevilo se jí, že se do něj nemusí nutit.

Ano, měl v sobě něco temného, ale netvor, kterého viděla předtím, nebyl stejný jako muž sedící teď před ní. Ať už mu ti vědci na Měsíci provedli cokoli, Vlk jí opakovaně dokazoval, že je schopen rozhodovat se sám. Že může být jiný.

„Jen jsem přemýšlela o jizvách,“ řekla a zašroubovala víčko na tubě s mastí. Ret přestal Vlkovi krváčet, ale modřina mu pár dní zůstane.

Scarlet vzala jeho bradu do dlaní, pootočila mu hlavu a zraněný ret mu políbila. Prudce se nadechl, ale jinak se ani nepohnul – což u něj bylo nezvyklé.

„Myslím, že to přežiješ,“ prohlásila, odtáhla se a odhodila vatový polštářek do odpadu.

„Scarlet? Vku?“ zapraskal z reproduktorů na stěně Ičin hlas. „Mohli byste přijít do nákladového prostoru? Ve zprávách je něco, co byste měli vidět.“

„Hned tam budeme,“ odpověděla Scarlet, a jakmile Vlk seskočil ze stolu, uklidila zbytek zdravotnických zásob. Když se po něm ohlédla, široce se zubil a prstem si přejížděl po ošetřeném zranění.

V nákladovém prostoru Thorne s Cinder seděli na jedné z přepravek, shrbení nad balíčkem papírových karet. Cinder měla ještě rozčuchané vlasy po svém nedávném částečném vítězství nad Vlkem.

„Ach jo,“ povzdechl si Thorne a vzhlédl. „Scarlet, řekni Cinder, že podvádí.“

„Já nepodvádím.“

„Právě jsi zahrála dvě karty dvakrát po sobě. To nemůžeš.“

Cinder si založila ruce na hrudi. „Thorne, právě jsem si stáhla do hlavy oficiální pravidla. Vím, co můžu a co ne.“

„Aha!“ Luskl prsty. „Vidíš, nemůžeš si uprostřed partie Královského pokeru stahovat něco do hlavy. To jsou moje pravidla. Podvádíš.“

Cinder vymrštila ruce do vzduchu a rozházela karty po nákladovém prostoru. Scarlet se podařilo tři chytit za letu. „Mě taky učili, že nemůžeš zahrát dvě karty dvakrát po sobě. Ale možná to tak hrála jen moje babička.“

„Anebo možná Cinder podvádí.“

„Já nepod-“ zavrčela Cinder skrz zaťaté zuby.

„Kvůli čemu nás sem Iko zavolala?“ zeptala se Scarlet a položila karty zpátky na balíček.

„*Oui, mademoiselle,*“ pronesla Iko, přivlastnivši si přízvuk, který často napodoboval Thorne, když mluvil se Scarlet, ačkoli Iko zněla mnohem věrohodněji. „Objevily se nové překvapivé informace o těch zvláštních měsíčních agentech.“ Obrazovka na stěně blikla, když Iko skryla hodiny a plány paláce a nahradila je sérií videozáznamů – reportérů a zrnitých záběrů ozbrojeného vojenského personálu lákajícího tucet svalnatých mužů do zabezpečeného vznášedla. „Vypadá to, že od útoku Americká republika provádí vyšetřování agentů a ve třech velkých napadených městech republiky právě teď probíhají tajné operace na jejich dopadení: v New Yorku, Mexico City a São Paulu. Už se jim podařilo chytit padesát devět agentů a čtyři divotvůrce, z nichž jsou teď váleční zajatci.“

Scarlet přistoupila blíž k obrazovce, která zrovna ukazovala záběry z ostrova Manhattan. Tato smečka se podle všeho ukrývala v opuštěném tunelu metra. Agenti měli spoutané ruce a kotníky a na každého z nich mířily nejméně dvě zbraně vojáků, kteří je obklíčili, ale všichni se tvářili naprosto bezstarostně, jako kdyby trhali kytky na louce. Jeden se dokonce pobaveně usklíbl do kamery, když ho odváděli. „Znáš někoho z nich?“

„Moc ne,“ zabručel Vlk. „Smečky se většinou vzájemně nestýkají, ale viděl jsem je v jídelně a občas při výcviku.“

„Nevypadají, že by je to nějak znepokojovalo,“ poznamenal Thorne. „Očividně ještě nikdy neochutnali věžeňskou stravu.“

Cinder se postavila vedle Scarlet. „Nezůstanou zavření dlouho. Svatba se koná za čtrnáct dní a potom je propustí a pošlou zpátky na Měsíc.“

Thorne zahákl palce za poutka na opasku. „V tom případě je tohle celé jen velké plýtvání časem a zdroji.“

„Nesouhlasím,“ řekla Scarlet. „Lidé nemohou žít v neustálém strachu. Vláda se jim snaží ukázat, že něco dělá, aby se ty masakry už neopakovaly. Takhle si udrží zdání, že mají situaci pod kontrolou.“

Cinder zavrtěla hlavou. „Ale co když na to Levana odpoví dalším útokem? Smyslem toho zasnoubení bylo udržet její výbušnost na uzdě.“

„Další útok nenařídí,“ prohlásil Vlk. „Pochybuju, že by ji to vůbec zajímalo.“

Scarlet pohlédla na tetování na jeho paži. „Po vši té práci, aby vás nechala stvořit... tedy je?“

„Neohrozí ten sňatek. Rozhodně ne kvůli agentům, kteří stejně sloužili jen jedinému účelu – k zahájení prvního útoku a připomenutí pozemšťanům, že měsíčníané mohou být kým-koli a proniknout kamkoli. Aby se nás báli.“ Začal neklidně přešlapovat. „Už nás nepotřebuje.“

„Doufám, že máš pravdu,“ řekla Iko, „protože teď, když zjistili, jak agenty najít, všichni očekávají, že zbytek Unie bude následovat jejich příkladu.“

„Jak je našli?“ zeptala se Cinder a upravila si culík.

Klimatizací zavál proud vzduchu jako povzdech. „Jak se ukázalo, měsíčníanům se podařilo přeprogramovat skupinu zdravotnických droidů v karanténách po celém světě. Sbírali identičipy zemřelým a posílali je právě těmto agentům, kteří je přeprogramovali a použili pro sebe, aby pronikli do společnosti. Jakmile si je vláda spojila s těmi krádežemi identičipů, stačilo jí pouze čipy vysledovat a nechat se zavést přímo do operačních základen smeček.“

„Pivoňka...“ Cinder přistoupila blíž k obrazovce. „Proto chtěl ten android její čip. Říkáš, že mohl skončit v jednom z nich?“

„Řečeno s ryzím pohrdáním vůči našim vlčím přátelům,“ řekl Thorne.

Cinder si třela spánek. „Promiň, Vlku. Nemyslela jsem tebe.“ Zaváhala. „I když... vlastně ano. Každého z nich. Byla to moje sestřička. Kolik lidí umřelo na letumózu, jen aby jejich totožnost posloužila tomuhle hroznému účelu? Opakuji, bez urážky.“

„To je v pořádku,“ řekl Vlk. „Měla jsi ji ráda. Cítil bych se stejně, kdyby někdo chtěl vymazat Scarletinu totožnost a dát ji Levanině armádě.“

Scarlet ztuhla a zčervenaly jí tváře. Určitě nechtěl naznačit, že...

„Júúú,“ vypískla Iko. „Přiznal se právě Vlk, že *miluje* Scarlet? To je tak roztomilé!“

Scarlet sebou trhla. „Ne – to nebylo –“ Ruce podél boků sevřela v pěsti. „Můžeme se vrátit k tomu, že chytají Levaniny agenty, prosím?“

„Ona se červená? Znělo to, jako by se červenala.“

„Červená se,“ potvrdil Thorne a zamíchal karty. „Po pravdě řečeno, Vlk taky vypadá trochu rozruše-“

„*Soustředte se*, prosím,“ napomenula je Cinder a Scarlet by jí za to nejraději vlepila pusou. „Takže berou identičipy obětem letumózy. A dál?“

Světla potemněla, jak Ičina euforie vyprchávala. „No, už to dělat nebudou. Všechny americké androidy z karantén v tuhle chvíli kontrolují a přeprogramovávají, což nepochybně udělá i zbytek Unie.“

Na obrazovce naložili posledního agenta na Manhattanu do obrněného vznášedla. Dveře se za ním zabouchly a uzamkly.

„Tím je tedy vyřešena aspoň jedna hrozba,“ řekla Scarlet. „Doufám, že v Evropě je taky pochyťají. Doufám, že je zabijou.“

„Doufám, že neuvěří, že tím jejich práce skončila,“ pronesla Cinder. „Jak řekl Vlk, skutečná válka ještě ani nezačala. Země by se teď měla mít na pozoru – připravit se na cokoli.“

„A my bychom se měli pořádně připravit na zastavení té svatby a dosazení tebe na trůn,“ prohlásila Scarlet a všimla si, jak sebou Cinder trhla při zmínce, že se stane královnou. „Když se nám to podaří, válka nemusí zajít dál, než zatím zašla.“

„Mám jeden návrh,“ nechala se slyšet Iko a přepnula obrazovku ze zpráv o měsíčních agentech na reportáž ze svatebních příprav. „Když už se budeme plížit do Novopekingského paláce, proč Levanu rovnou nezabijeme, když tam je? Ne že bych nějak prahla po krvi, ale nevyřešila by se tím spousta našich problémů?“

„To není tak snadné,“ řekla Cinder. „Nezapomeň, o kom tady mluvíme. Levana dokáže vymýt mozek stovkám lidí najednou.“

„Mně ne,“ opáčila Iko. „Ani tobě.“

Vlk zavrtěl hlavou. „Museli bychom mít armádu, abychom se k ní dostali dost blízko. Bude mít u sebe spoustu osobních strážců a divotvůrců. A to nemluvíme o všech pozemšťanech, které by mohla použít jako živé štíty nebo z nich udělat zbraň.“

„Včetně Kaie,“ podotkla Cinder.

Lodní motor zaprskal a stěny se otřásly. „Máš pravdu. To nemůžeme riskovat.“

„Ne, ale můžeme světu povědět, že Levana je podvodnice a vražedkyně.“ Cinder si dala ruce v bok. „Už vědí, že je to zrůda. My jim jen musíme ukázat, že nikdo nebude v bezpečí, pokud se stane císařovnou.“

KAPITOLA

Pět

„OBRAZOVKA ČÍSLO ČTYŘI,“ PŘIKÁZALA CRESS A MŽOURALA NA

sít ikon. „Spodek na... dé pět.“

Nečekala, až se animovaný šašek přemety přesune na své nové místo, a obrátila pozornost k další hře. „Obrazovka číslo pět. Vzít si rubíny a dýky. Koruny odhodit.“

Na obrazovce se zajiskřilo, ale Cress už se přesunula dál.

„Obrazovka číslo šest.“ Zastavila se a žvýkala konečky svých vlasů. Na obrazovce svítilo dvanáct řad čísel, v některých zela prázdná místa, některé byly zvýrazněné barvami či vzory. Cress si chvíli lámala hlavu s rovnicí, než se jí rozsvítilo a řešení jí bylo jasné jako východ Měsíce nad Zemí. Podruhé už by to nejspíš nedokázala. „3A, vložit žlutou čtyřku. 7B je černá šestnáctka. 9G je černá dvacítka.“ Mřížka zmizela a nahradil ji zpěvák z druhé éry roztouženě vzdychající do mikrofonu za potlesku nadšeného publika.

„Gratuluji, velká sestro,“ řekla Malá Cress. „Vyhrála jsi!“

Ale Cressino vítězství netrvalo dlouho. Popojela na židli do strany a zhodnotila první hru. Tah, který Malá Cress provedla po jejím minulém, ukončil její hrdost na výhru. Zahnila samu sebe do kouta. „Obrazovka číslo jedna,“ zamumlala, přehodila si vlasy přes rameno a nepřítomně si namotávala konečky na prsty. O pět smyček na vlasech později už na své vítězství na šesté obrazovce úplně zapomněla. V téhle hře Malá Cress zvítězí.

Povzdechla si a táhla, jak nejlépe dovedla, ale Malá Cress okamžitě kontrovala svým králem, kterého posunula doprostřed holografického labyrintu, a zmocnila se zlatého kalichu. Objevil se smějící se šašek a schramstnul zbytek herní plochy.

Cress záupěla a odhrnula si vlasy z šíje, čekajíc, jaké další náhodné úkoly pro ni její mladší já vybere.

„Vyhrála jsem!“ řekla Malá Cress, jakmile hologram zmizel. Ostatní hry se automaticky uzamkly. „Dlužíš mi deset minut country tanců podle následujícího videa a třicet dřepů s výskokem. Tak do toho!“

Cress obrátila oči v sloup a přála si, aby bývala nebyla tak veselá, když ten hlas nahrávala. Ale poslechla a sklouzla z postele, jakmile se na obrazovce objevil muž s knírem ve velkém klobouku, s palci zaháknutými za poutka u kalhot.

Před pár lety si uvědomila, že její obydlí neskýtá mnoho příležitostí k fyzické aktivitě, a tak si vypracovala vlastní fitness program. Ke všem hrám nainstalovala aplikaci, která vybírala z široké škály fyzických aktivit, jež bude muset

provádět po každé prohře. I když často litovala, že program zavedla, pomáhal jí, aby nepřišla k židli, a tanec i jóga ji docela bavily. Ale na ty dřepy s výskokem se moc netěšila.

Zrovna, když zvuk kytarových strun oznámil začátek tance, hlasité zvonění oddálilo nevyhnutelné. Cress se s palci zaháknutými za pomyslná poutka rozhlédla po obrazovkách.

„Malá Cress, co to –“

„Obdrželi jsme volání přes přímou komunikační linku od neznámého uživatele: Mechaničky.“

S Cress se všechno zatočilo, jako kdyby právě udělala přemet.

Mechanička.

S výkřikem se klopytavě vrhla a napůl spadla na nejmenší obrazovku, honem natukala kód, který zrušil cvičební program, zkontrolovala firewall a nastavení soukromí, a uviděla to. Volání D-COMMU a tu nejnevinnější otázku ze všech.

PRIJMOUT VOLÁNÍ?

Sucho v ústech, Cress si dlaněmi obou rukou přihladila vlasy. „Ano! Přijmout!“

Okno zmizelo, nahradila ho černá obrazovka a potom – a potom –

Byl tam.

Carswell Thorne.

Zakloněný v křesle, paty bot opřené před obrazovkou. Těsně za ním stáli další tři lidé, ale Cress viděla jenom ty mod-

ré oči upírající se na ni, *přímo* na ni, a začínal se v nich zračit stejný úžas, jaký cítila i ona.

Stejný údiv.

Stejné okouzlení.

I když je od sebe dělily dvě obrazovky a nekonečnost vesmíru, cítila, jak se mezi nimi prostřednictvím toho pohledu utváří spojení. Pouto, které nic nerozbije. Jejich oči se poprvé setkaly a z výrazu čirého úžasu v jeho tváři Cress vyčetla, že on to cítí taky.

Tváře jí zalilo horko. Ruce se jí začaly třást.

„U všech trumfů,“ zamumlal Carswell Thorne. Spustil nohy na podlahu a předklonil se, aby si ji lépe prohlédl. „To všechno jsou *vlasý*?“

Pouto se přerušilo, sen o jedině dokonalé lásce se rozplynul kolem ní.

Náhle se jí zmocnila panika. Se zapištěním se sklonila, aby ji nebylo vidět, a lezla pod stůl. Zády dunivě narazila do stěny, až jí zabrněly zuby. Krčila se tam, kůže jí pálila a tep uháněl, když se rozhlédla po místnosti před sebou – místnosti, kterou teď viděl i on, se zmuchlanými přikrývkami a mužem s knírkem na všech obrazovkách, jenž jí říkal, že má uchopit svého imaginárního partnera a zatočit se s ním.

„Co – kam – kam zmizela?“ ozval se z obrazovky Thorneho hlas.

„Vážně, Thorne.“ Dívčí hlas. Že by Linh Cinder? „Přemýšlíš vůbec někdy, než začneš mluvit?“

„Co? Co jsem řekl?“

„To všechno jsou vlasy?“

„Ty jsi to neviděla? Bylo to něco mezi vrabčím hnízdem a klubkem příze, které rozsápal gepard.“

Úder srdce. A pak: „Gepard?“

„To byla první kočka, co mě napadla.“

Cress si honem začala prsty rozčesávat zacuchané vlasy kolem uší. Nestříhali ji od chvíle, kdy ji uvěznili v družici, a vlasy jí teď splývaly až pod kolena, ale Sybil s sebou nechtěla brát žádné ostré předměty a Cress si už dávno přestala dělat starosti s jejich zaplétáním. Koneckonců, kdo ji tady uvidí?

Kéž by se byla ráno učesala. Kéž by si byla oblékla šaty, které neměly v límečku díru. Vyčistila si vůbec po snídani zuby? Nemohla si vzpomenout a teď si byla skoro jistá, že má mezi zuby kousky špenátu s vajíčkem.

„Pusť mě k tomu, promluví si s ní.“

Zvuk přesouvání.

„Haló?“ Opět dívčí hlas. „Vím, že mě slyšíš. Omlouvám se za svého přítele, je to takový hňup. Prostě ho ignoruj.“

„To obvykle děláme i my,“ řekl další ženský hlas.

Cress zběsile pátrala po zrcátku nebo něčem podobném.

„Potřebujeme s tebou mluvit. Já jsem... Tady Cinder. Mechanička, co opravila toho androida.“

Cress se udeřila hřbetem ruky o koš na prádlo. Ten narazil do pojízdné židle, která se rozjela přes půl místnosti, kde se zarazila o druhý stůl a poloprázdný pohárek s vodou se divoce rozkýval. Cress strnula a vytřeštila oči, když sklenička

nebezpečně balancovala nad paměťovým diskem s uloženou Malou Cress.

„Ehm, haló? Máš na mě chvílku?“

Pohárek se ustálil a voda se nevyllila.

Cress pomalu vydechla.

Takhle to setkání nemělo probíhat. Takhle si to stokrát nepředstavovala ve svých snech. Co v těch snech vždycky říkála? Jak se chovala? Kdo byla ta osoba?

Jediné, na co dokázala myslet, bylo, jak strašně trapný je ten country tanečník (*a teď se otočte čelem ke svému partnerovi a krok sun krok!*), a na svoje vrabčí hnízdo na hlavě, zpotené dlaně a hučení v uších.

Zavřela oči a nutila se do soustředění. *Mysli!*

Nebyla přece hloupá malá holka, co se schovává pod stolem. Byla – byla –

Herečka.

Krásná, sebejistá, talentovaná herečka. A měla na sobě šaty pošíte flitry, které se třpytily jako hvězdy, a dokázala okouzlit každého, kdo na ni pohlédl. Nepochybovala o své moci okouzlit všechny kolem sebe, stejně jako divotvůrkyně nepochybuje o své schopnosti zmanipulovat dav. Byla úchvatná. Ona se...

...stále schovávala pod stolem.

„Jsi tam?“

Odfrknutí. „No, tohle jde vážně skvěle.“ Carswell Thorne.

Cress sebou trhla, ale dýchala pomaleji, když se zahalila do své představy. „Tohle je scéna,“ zašeptala, aby ji nikdo neslyšel. Vnutila si tu představu. Tohle nebyla její ložnice, její

útočiště, ani její vězení. Tohle byla scéna, s kamerami, světly a štábem režisérů, producentů a androidích asistentů.

A ona byla *herečka*.

„Malá Cress, pozastav cvičební program.“

Video se zastavilo, místnost ztichla a Cress vylezla zpod stolu.

Před obrazovkou teď seděla Cinder s Carswellem Thornem za zády. Cress na něho pohlédla jen na tak dlouho, aby si všimla úsměvu, snad omluvného, z něhož jí však poskočilo srdce.

„Ahoj,“ pozdravila ji Linh Cinder. „Promiň, že jsme tě tak překvapili. Pamatuješ si mě? Mluvily jsme spolu před pár týdny, v den korunovace a –“

„A- ano, samozřejmě,“ vyoktala. Kolena se jí roztřásla, když si nenápadně přitáhla židli a posadila se na ni. „Jsem ráda, že jsi v pořádku.“ Přinutila se soustředit se na Linh Cinder. Ne na Carswella Thorneho. Jestli se dokáže vyhnout dalšímu jeho pohledu, měla by to zvládnout. Nezhrouť se.

A přesto byla stále v pokušení na něj pohlédnout.

„Ach, díky,“ řekla Cinder. „Nevěděla jsem jistě, jestli... Chci říct, sleduješ pozemské zpravodajství? Víš, co se stalo, od –“

„Vím o všem.“

Cinder se odmlčela.

Cress si uvědomila, že drmolí, a v duchu se napomenula, aby jasně artikulovala, když hraje tak náročnou roli. Přiměla se posadit se víc zpřímá.

„Sleduji všechna zpravodajství,“ upřesnila. „Věděla jsem, že tě viděli ve Francii, a sleduji vaši loď, takže vím, že ji nezni-

čili, ale nevěděla jsem, jestli nejsi zraněná, nebo co se vlastně stalo. Snažila jsem se s tebou navázat spojení přes D-COMM, ale neodpovídala jsi.“ Slabě vydechla a namotala si vlasy na prsty. „Ale jsem ráda, že jsi v pořádku.“

„Ano ano, je v pořádku, my jsme v pořádku, všichni jsou v pořádku,“ pronesl Thorne, který si opřel loket o Cindeřino rameno a se svraštělým obočím se naklonil k obrazovce. Cress se nemohla vyhnout jeho pohledu a bezděčně vykvikla – což ještě nikdy v životě neudělala. „Řekla jsi právě, že sleduješ naši loď?“

Cress otevřela ústa, ale zase je zavřela, když z nich nevyšel žádný zvuk. Nakonec se zmožila na krátké přikývnutí.

Thorne na ni hleděl zpod přivřených víček, jako by se snažil přijít na to, jestli lže. Anebo je jen hloupoučká.

Nejraději by si zalezla zpátky pod stůl.

„Vážně?“ řekl a protáhl jednotlivé slabiky. „A pro koho že to pracuješ?“

Jsi herečka. Herečka!

„Pro svou paní,“ přiměla se vyslovit. „Pro paní Sybil. To ona mi nařídila, abych vás našla, ale neřekla jsem jí ani slovo – a neřeknu, nemusíte se bát. Já jsem rušila – rušila jsem signál jejich radarů a starala se o to, aby byly jejich sledovací satelity otočené vždycky jinam, když jste letěli kolem, a tak. Aby vás nikdo jiný nenašel.“ Váhavě se odmlčela, když si všimla, že na ni ty čtyři tváře hledí s otevřenými ústy, jako kdyby jí právě vypadaly všechny vlasy. „Museli jste si všimnout, že vás ještě nechytily, ne?“

Cinder povytáhla obočí a pohlédla na Thorneho, který se náhle rozchechtal.

„A my si celou dobu mysleli, že je to díky nějakým čárům, co Cinder provádí s ostatními loděmi, a zatím jsi to celou dobu dělala ty?“

Cinder se zamračila, ale Cress nepoznala, na koho je nastvaná. „Myslím, že ti dlužíme velké díky.“

Cress rozpacitě pokrčila rameny. „To nic. Nejtěžší bylo najít vás, ale na to by přišel každý. A propašovat lodě vesmírem – to už dělají měsíčníané celé roky.“

„Na moji hlavu je vypsaná tak vysoká odměna, že bych si za ni mohla koupit Japonskou provincii,“ řekla Cinder. „Kdyby na to někdo dokázal přijít, tak už by to udělal. Takže vážně, moc děkuju.“

Cress se začervenala.

Thorne šťouchl Cinder do paže. „Navnadit ji lichotkami. Dobrá strategie.“

Cinder obrátila oči v sloup. „Podívej, důvod, proč ti voláme, je, že potřebujeme tvoji pomoc. Podle všeho mnohem víc, než jsem si původně myslela.“

„Ano,“ pronesla rozhodně Cress a odmotala si vlasy ze zápěstí. „Ano. Cokoli potřebujete.“

Thorne se rozzářil. „Vidíte to? Proč všichni nejste stejně přístupní?“

Druhá dívka ho poplácala po rameni. „Ještě ani neví, co po ní chceme.“ Cress se na ni poprvé podívala. Dívka měla kudrnaté zrzavé vlasy, spršku pih na nose a ženské křivky, které

vedle Cindeřiny téměř chlapecké postavy působily nespravedlivě přehnaně. Muž vedle nich je značně převyšoval, měl hnědé vlasy trčící do všech stran, vybledlé jizvy, které dávaly tušit, že si prošel nejednou rvačkou, a čerstvou modřinu na bradě.

Cress se snažila ze všech sil působit sebejistě. „S čím potřebujete pomoc?“

„Když jsem s tebou mluvila tehdy před plesem, řekla jsi mi, že pro královnu Levanu špehuješ pozemské vůdce. A taky jsi věděla, že Levana má v plánu nechat zabít Kaie, jakmile se stane císařovnou, aby získala úplnou kontrolu nad Společenstvím a mohla zahájit totální útok na ostatní země.“

Cress přikývla, možná příliš důrazně.

„No, a my chceme, aby se lidé na Zemi dozvěděli, kam až je ochotná zajít, aby ovládla celou Zemi, nejen Společenství. Když se ostatní čelní představitelé dozvědí, že je celou dobu špehuje a že má v úmyslu napadnout jejich země, jakmile se jí k tomu naskytne příležitost, nebudou v žádném případě s tím sňatkem souhlasit. Nepřijmou ji jako vládkyni, svatba se zruší a... když budeme mít štěstí, poskytne nám to šanci na... ehm. No, hlavním cílem je úplně ji sesadit z trůnu.“

Cress si olízla rty. „Takže... co po mně chceš?“

„Důkaz. Potřebuju důkaz o tom, co Levana plánuje a co dělá.“

Cress se zamyšleně opřela. „Mám kopie všech videonahrávek za ty roky. Vytáhnout ty nejvíc usvědčující a poslat ti je přes tohle spojení bude hračka.“

„To je super!“

„Ale všechno jsou to nepřímé důkazy. Jenom to dokazuje, že se Levana zajímá o to, co dělají ostatní vůdci, a nikoli to, že chce napadnout jejich země. Myslím, že ani nemám nic, co by dokazovalo, že chce zabít Jeho Veličenstvo. Je to především moje podezření a spekulace na základě toho, co mi řekla moje paní.“

„To je v pořádku, bereme všechno, co máš. Levana už na nás jednou zaútočila. Myslím, že nebude těžké pozemšťanky přesvědčit, že to udělá znova.“

Cress přikývla, ale její nadšení zesláblo. Odkáslala si. „Moje paní ty videozáznamy pozná. Bude vědět, že jsem vám je dala já.“

Cinder se přestala usmívat a Cress věděla, že jí nemusí nic dalšího vysvětlovat. Za tu zradu ji čeká smrt.

„Je mi to líto,“ řekla Cinder. „Kdybychom tě mohli nějak dostat od ní pryč, udělali bychom to. Ale nemůžeme si dovolit riskovat a letět na Měsíc. Dostat se přes bezpečnost na kosmoportu –“

„Já nejsem na Měsíci!“ vyhrkla Cress, jak se v ní vzedmula vlna naděje. „Nemusíte letět na Měsíc. Nejsem tam.“

Cinder zkoumala místnost za Cressinými zády. „Ale předtím jsi tvrdila, že ses nemohla se Zemí spojit, takže nejsi...“

„Jsem v družici. Můžu vám dát souřadnice a před několika týdny jsem kontrolovala, jestli má Zvonečník kompatibilní dokovací výbavu, a má. Nebo aspoň kapsle, které patří k jeho standardní výbavě, ji mají. Máte... ještě ty kapsle máte, že jo?“

„Ty jsi v družici?“ podivil se Thorne.

„Ano. Nastavené na šestnáctihodinový oběh kolem Země.“

„Jak dlouho v ní bydlíš?“

Cress si namotala vlasy na prsty. „Sedm let... přibližně.“

„Sedm let? Sama?“

„A-ano.“ Pokrčila rameny. „Moje paní mi doplňuje zásoby jídla a vody, mám přístup na síť, takže to není tak zlé, ale... no...“

„Ale jsi vězeň,“ řekl Thorne.

„Raději se považuji za dámu v nesnázích,“ zamumlala.

Thornemu se jeden koutek úst stočil nahoru do onoho dokonalého úsměvu, který měl na školní fotce. Dodalo mu to trochu prohnaný a zcela okouzluující výraz.

Cress se zastavilo srdce, ale jestli si někdo všiml, jak na židli roztává, nic neřekl.

Zrzavá dívka se přestala naklánět k obrazovce a zmizela jí z výhledu, i když ji Cress stále slyšela. „Ne že bychom ještě mohli udělat něco pro to, aby nás Levana chtěla najít víc než teď.“

„A navíc,“ přidala se Cinder a vyměnila si pohledy se svými společníky, „nechceme přece v jejích rukou nechat někoho, kdo ví, jak najít naši loď, ne?“

Cress začaly brnět prsty v místech, kde jí namotané vlasy přerušily oběh, ale ani si toho nevšimla.

Thorne naklonil hlavu a zahleděl se na ni z obrazovky.

„Tak dobře, dámo. Pošlete nám ty souřadnice.“

KAPITOLA

Šest

„PŘEJDĚME KE SVATEBNÍMU OBĚDU. OD NAŠEHO MINULÉHO

rozhovoru Její měsíční Veličenstvo schválilo tradiční hostinu o osmi chodech, která bude následovat po obřadu. Navrhovala bych začít čtyřmi kousky sašimi, po nichž přijde na řadu lehká polévka. Možná nepravá žraločí polévka, která je podle mého názoru příjemným kompromisem mezi starými tradicemi a moderním pojetím.“ Svatební agentka se odmlčela. Když Kai, ležící na pohovce ve své pracovně s předloktím položeným přes oči, ani jeho hlavní poradce Konn Torin nic nenamítali, agentka si odkašlala a pokračovala: „Pro třetí chod jsem uvažovala o jemně dušeném vepřovém boku s omáčkou ze zeleného manga, která bude úvodem k našemu hlavnímu vegetariánskému chodu, k němuž bych doporučovala *potol* s mákem na lůžku z banánových listů. Ohledně čtvrtého chodu jsem si chtěla promluvit s dodavatelem o nějakém kari z mořských korýšů, možná s výraznou kokosovo–limetkovou omáčkou. Dává Vaše Veličenstvo přednost humrovi, garnátům nebo hřebenatkám?“

Kai oddálil ruku od obličeje jen natolik, aby mohl skrz prsty pohlédnout na koordinátorku. Tašmi Priye muselo být něco kolem čtyřiceti let, a přesto měla ten druh pleti, která od jejích devětadvaceti viditelně téměř nezestárla. Její vlasy oproti tomu pomalu získávaly šedivý nádech a Kai si pomyslel, že ten proces možná urychlil i uplynulý týden, protože Tašmi byla jedinou osobou pověřenou informováním zbytku svatebních koordinátorů o přáních nevěsty. Ani na okamžik nepodceňoval stres, v němž musela při práci s královnou Levanou být.

Naštěstí, připadalo mu, byla ve své práci převelice dobrá. Bez váhání přijala roli plánovačky císařské svatby a ani jednou necouvla před Levaninými požadavky. Její profesní perfekcionismus se projevoval v každém rozhodnutí, jež učinila, i v tom, jakým dojmem působila, s nenápadným líčením a dokonale upravenými vlasy. S touto jednoduchostí kontrastovala její garderoba tradičních indických sárí, luxusní hedvábí protkané drahokamy a složitou výšivkou. Ta kombinace dodávala Priye vznešenost, o níž Kai věděl, že ji sám momentálně postrádá.

„Hřebenatky, humr...“ zamumlal a snažil se udržet pozornost. Vzdal to a opět si zakryl oči. „Ne, ničemu z toho přednost nedávám. Cokoli Levana chce.“

Chvilí bylo ticho a pak uslyšel ťukání nehtů o její přenosnou obrazovku. „Možná se vrátíme k obědovému menu později. Co se týče obřadu, souhlasíte s královninou volbou africké premiérky Kamin jako vaší celebrantky?“

„Nikdo vhodnější mě nenapadá.“

„Výborně. A už jste přemýšlel o svatebním slibu?“

Kai si odfrknul. „Vymažte všechno, co souvisí s láskou, úctou nebo radostí, a já se pod to podepíšu.“

„Vaše Veličenstvo,“ ozval se Torin a v jeho podání to oslovení znělo jako výprask.

Kai si povzdechl a posadil se. Torin seděl naproti Priye, v ruce nízkou sklenku, v níž byly jen kostky ledu. Obyčejně neholdoval pití, což Kaiovi připomnělo, že jsou to pro všechny těžké časy.

Obrátil pozornost zpátky k Priye, jejíž výraz zůstával profesionálně nezúčastněný. „Co navrhuje za slib?“

V koutcích očí se jí objevily vrásky, téměř omluvné, a Kai si uvědomil, že ho čeká něco hrozného. „Její měsíční Veličenstvo navrhlo, abyste napsal svůj vlastní, Vaše Veličenstvo.“

„Ach, u hvězd.“ Klesl zpátky mezi polštáře. „Prosím, jen to ne.“

Zaváhání. „Chtěl byste, abych to napsala za vás, Vaše Veličenstvo?“

„Máte to v popisu práce?“

„Zajistit, aby vše probíhalo hladce, mám v popisu práce.“

Kai vzhlédl ke stropu na řadu zdobných křišťálových lustrů. Po kompletní prohlídce pracovny, která trvala jeho bezpečnostnímu týmu celý týden, objevili jediné nahrávací zařízení, menší než nehet na jeho malíčku, ukryté v jednom z těchto lustrů. Našli jen to jediné. Zcela jistě pocházelo z Měsíce a Kai měl celou dobu pravdu – Levana ho špehovala.

Bezpečnostní tým prohledal i jeho osobní pokoje, ale tam se nenašlo nic. Doteď to byly jediné místnosti, kde si dovolil o své snoubence mluvit, jak se mu zlíbilo, i když v duchu vždycky slyšel varovné bzučení. Opravdu doufal, že bezpečnostní tým nic nepřehlédl.

„Děkuji vám, Tašmi-jie. Popřemýšlím o tom.“

Priya přikývla a vstala. „Odpoledne mám schůzku s dodavatelem občerstvení. Uvidíme, jestli bude mít nějaké návrhy na zbývající chody.“

Kai se přiměl také vstát, ačkoli to pro něj bylo překvapivě obtížné. Z napětí uplynulých týdnů zhubl několik kilo, a přesto se cítil těžší než kdykoli předtím, jako kdyby ho drtila tíha všech lidí ve Společenství.

„Díky za všechno,“ řekl a uklonil se jí, zatímco sbírala své vzorníky barev a látek.

Oplatila mu úklonu. „Promluvíme si tedy opět ráno, než dorazí divotvůrce Park.“

Kai zaúpěl. „Cože? Už zítra?“

Torin si odkašlal.

„Chci říct – to je báječné! Minule s ním byla taková zábava.“

Priye se na tváři mihl úsměv, když vyklouzla ze dveří.

Kai potlačil přehnaný povzdech a zhroutil se zpátky na pohovku. Věděl, že se chová jako malé dítě, ale cítil, že má právo občas si slovně ulevit, obzvlášť zde v soukromí své pracovny. Jinde se musel usmívat a prohlašovat, jak se na svatbu hrozně moc těší. Jak toto spojení prospěje Společenství. Jak jeho sňatek s královnou Levanou nepochybně sblíží lid Země

a Měsíce víc, než tomu bylo za celá staletí, a určitě povede k lepšímu vzájemnému uznání a pochopení obou kultur. Byl to první krok k ukončení roků zášti a nevědomosti, a koho tím chtěl, u všech všudy, vlastně oklamat?

Nenáviděl Levanu. Nenáviděl sebe, že jí ustoupil. Nenáviděl, že se jeho otci dařilo celé roky odrážet ji i její hrozby a že on, Kai, dovolil, aby se to všechno během několika týdnů od jeho převzetí trůnu rozpadlo.

Nenáviděl pomýšlení, že královna Levana nejspíš tohle všechno plánovala od chvíle, kdy vešlo ve známost, že císař Rikan, Kaiův otec, onemocněl, a že jí Kai hrál přímo do ruky.

Nenáviděl, že nakonec vyhraje ona.

Led v Torinově sklence zachrastil a zapraskal, když se naklonil dopředu. „Vypadáte bledý, Vaše Veličenstvo. Mohu vám s něčím pomoci? Chcete si o něčem promluvit?“

Kai si odhrnul vlasy z čela. „Řekni mi upřímně, Torine, myslíš, že dělám chybu?“

Torin nad jeho otázkou dlouze přemýšlel a potom odložil sklenku. „Šestnáct tisíc pozemšťanů zemřelo, když na nás Levana zaútočila. Šestnáct tisíc mrtvých během pouhých několika hodin. To se stalo před jedenácti dny. Nedokážu si ani představit, kolik životů bylo ušetřeno díky vaší dohodě s královnou Levanou.“ Spojil konečky prstů v klíně do stříšky. „A nesmíme zapomínat, kolik životů zachráníme, až získáme přístup k léku na letumózu.“

Kai se kousal do dásně. Tyhle důvody si neustále opakoval. Dělal správnou věc. Zachraňoval životy. Chránil své lidi.

„Vím, jakou podstupujete oběť, Vaše Veličenstvo.“

„Opravdu?“ Kaiovi ztuhla ramena. „Protože já mám podezření, že se mě pokusí zabít. Až dostane, co chce. Jakmile bude korunována.“

Torin se ostře nadechl, ale Kai měl dojem, že to pro Torina přece jenom není žádná novinka. „To nedopustíme.“

„Můžeme tomu zabránit?“

„Vaše svatba nebude rozsudkem smrti. Máme čas vymyslet nějaké řešení. Koneckonců, ona... ještě bude chtít dědice.“

Kai si nemohl pomoci, aby se neušklíbl. „To je velmi, velmi slabá útěcha.“

„Já vím. Ale aspoň do té doby pro ni budete cenný.“

„Myslíš? Víš, jakou pověst měsíččičané mají. Nejsem si jistý, jestli Levane vůbec záleží na tom, kdo bude otcem jejího dítěte, jen když se někdo najde. A cožpak se princezna Selene nenarodila, aniž by se vědělo, kdo je jejím otcem? Vážně si nemyslím, že mě Levana potřebuje k něčemu jinému, než jen abych pronesl svoje ‚Ano‘ a předal jí korunu.“

Sice to nerad přiznával, ale při té představě se mu skoro ulevilo.

Torin se s ním nesnažil přit. Pouze potřásl hlavou. „Ale Společenství vás potřebuje, a jakmile se Levana stane císařovnou, bude vás potřebovat ještě víc. Vaše Veličenstvo, já nedovolím, aby se vám něco stalo.“

Kai si všiml jeho téměř otcovského tónu. Z jeho hlasu nyní zaznívala láska, přestože jindy v něm slyšel jen trpělivost a skrývané zklamání. Kaiovi připadalo, že se po smrti jeho

otce stal pravým císařem Torin. Torin byl ten neochvějný, rozhodný, ten, kdo vždycky věděl, co je v nejlepším zájmu země. Ale když se teď na svého poradce zadíval, ten dojem se začal měnit. Neboť Torin měl ve tváři výraz, který u něj nebyl zvyklý vidat v souvislosti se svou osobou: Úctu, možná. Nebo obdiv. Nebo dokonce důvěru.

Kai se posadil víc zpříma. „Máš pravdu. To rozhodnutí už bylo učiněno a já se teď musím postarat, abychom tím získali co nejvíc. Čekat, až mě Levana udolá svými rozmary, ničemu nepomůže. Musím přijít na to, jak se jí ubráním, když budu muset.“

Torin přikývl a nesměle se usmál. „Něco už vymyslíme.“

Na okamžik Kai pocítil zvláštní příliv odvahy. Torin nebyl od přírody optimista. Jestli věří, že existuje nějaká cesta, potom tomu Kai uvěří taky. Nějaký způsob, jak zůstat naživu, ochránit svou zemi a lid, i když je všechny odsoudil k poddanství tyranské císařovně. Nějaký způsob, jak se ochránit před ženou, která mohla ovládat jeho myšlenky pouhým zamrknutím svých řas.

I jako Levanin manžel jí bude vzdorovat, dokud mu síly dovolí.

Ve dveřích pracovny se objevila Nainsi, Kaiova androidí asistentka, a v rukou držela podnos s jasmínovým čajem a utěrkami. Její sensorové světlo zasvítilo. „Denní hlášení, Vaše Veličenstvo?“

„Ano, děkuji ti. Pojď dál.“

Když kolem něj projížděla, vzal si z podnosu jednu utěrku a utřel si prsty do bavlněné látky, z níž stoupala pára.

Nainsí postavila podnos na Kaiův stůl, otočila se k němu a Torinovi a pustila se do denních hlášení, která díky bohu neměla nic společného se svatebními sliby ani osmichodovým menu.

„Měsíční divotvůrce Aimery Park přiletí zítra v 15:00 hodin, společně se členy měsíčního dvora. Seznam hostů a jejich titulů jsem vám zaslala na přenosnou obrazovku. Uvítací večere proběhne v 19:00 hodin a po ní bude následovat koktejlová party. Tašmi Priya se zúčastní večere i koktejlové party, aby sdělila divotvůrci Parkovi informace týkající se svatebních plánů. Pozvali jsme i Její měsíční Veličenstvo, aby se k nám přidala přes videokonferenci, ale naše pozvání bylo odmítnuto.“

„To je teda zklamání,“ zamumlal.

„S příjezdem měsíčního dvora očekáváme novou vlnu demonstrantů před palácem a celé to bude pravděpodobně pokračovat až do obřadu. Zařídili jsme vojenské posily, počínaje zítřejším ránem, abychom zajistili bezpečí našich hostů. Pokud dojde k nějakému násilí, budu vás informovat.“

Kai si přestal otírat ruce. „Čekáme, že dojde k násilí?“

„Nikoli, Vaše Veličenstvo. Velitel palácové ochrany to uvedl pouze jako bezpečnostní opatření.“

„Dobře. Pokračuj.“

„Podle týdenního hlášení o letumóze máme v týdnu od 3. září odhadem třicet tisíc obětí z celého Společenství. Palácový tým výzkumníků ve svém hledání léku zatím nepokročil.“

Kai si s Torinem vyměnil zničený pohled. *Třicet tisíc mrtvých*. Téměř si kvůli tomu přál, aby svatba byla již zítra, aby od Levany získal lék dříve.

Téměř.

„Doneslo se nám, že Americká republika, Austrálie a Evropská federace podnikly štvanici na měsíční vojáky zodpovědné za útoky a údajně zadržují mnoho podezřelých jako válečné zajatce. Měsíc zatím nevyhrožoval žádnou odplatou, ani se nepokusil vyjednávat o jejich propuštění, když nepočítáme jejich slibované stažení ze Země, až pětadvacátého proběhne Levanina korunovace.“

„Doufejme, že to tak zůstane,“ zamumlal Kai. „Poslední věc, kterou tahle aliance potřebuje, jsou další politické komplikace.“

„O dalším vývoji vás budu informovat, Vaše Veličenstvo. Poslední položkou na seznamu je zpráva od Samhaina Bristola, zástupce parlamentu z Toronta, z východokanadské provincie Spojeného království, že nepřijímá vaše pozvání na svatbu a odmítá uznat měsíční královnu Levanu za vhodnou vůdkyni Pozemské unie.“

Torin záúpěl a Kai obrátil oči v sloup. „Ach, u všech hvězd. Přece si nemyslí, že ji vůbec někdo považuje za vhodnou, ne?“

„Nemůžeme mu ten postoj vyčítat, Vaše Veličenstvo,“ řekl Torin, ačkoli Kai slyšel podráždění v jeho hlase, „ani to, že ho chtěl dát najevo. Má starosti se svými lidmi.“

„Já vím, ale jestli se takhle začnou chovat všichni vůdcové Unie, Levana bude šílet vzteky. Dokážeš si představit, jak bude reagovat, pokud se *nikdo* neobjeví na svatbě?“ Kai si teď už vy-

chladlou utěrkou otřel obličej. „Bude to považovat za osobní urážku. Jestli se chceme vyhnout dalšímu útoku, myslím, že bychom ji neměli rozčilovat.“

„Souhlasím,“ řekl Torin, potom vstal a upravil si sako. „Zařadím do rozvrhu hovor s Bristolem–dàrenem a uvidíme, jestli nevymyslíme nějaký kompromis. Doporučuji zatím se o tom nikomu nezmiňovat, aby naše ostatní hosty také nenapadly vzpurné myšlenky.“

„Jistě. Děkuji, Torine.“ Kai vstal, oplatil Torinovi úklonu a jeho poradce odešel.

Kai jen stěží odolal nutkání zhroutit se zpátky na pohovku. Další poradu měl až za půl hodiny a ještě musel projít nějaké plány a hlášení, odpovědět na několik zpráv a –

„Vaše Veličenstvo.“

Překvapeně sebou trhnul. „Ano, Nainsi?“

„Ještě je tady jedna zpráva, kterou jsem s vámi chtěla probrat raději o samotě.“

Zamžikal. Bylo jen málo věcí, o nichž nemohl diskutovat s Torinem. „Co je to?“

„Mé nervové spoje nedávno odhalily nové souvislosti. Týkají se Linh Cinder.“

Kaiovi se sevřel žaludek. Ano, bylo to tohle téma – jediné téma, o němž nemohl mluvit ani se svým nejspolehlivějším poradcem. Pokaždé, když uslyšel její jméno, zmocňovala se Kaie panika, protože si byl jistý, že už Cinder našli. A že ji zatkli a zabili. Přestože by měl být rád, že nejhledanější uprchlici v zemi chytili, z té představy se mu dělalo zle.

„Co je s ní?“ zeptal se, odhodil utěrku na podnos a posadil se na opěrku pohovky.

„Možná jsem přišla na důvod, proč letěla do Rieux ve Francii.“

Záplava ustrašených myšlenek vyschla stejně náhle, jako přišla. Kai cítil, že ho začíná bolet hlava, a třel si kořen nosu. Zároveň se mu ulevilo, že uběhla další hodina, kdy Cinder nikdo nenašel. A to znamenalo, že je v bezpečí.

„Rieux, Francie,“ zopakoval po ní, aby se mu přeorientovaly myšlenky. Všichni věděli, že loď, na které Cinder uletěla, se bude muset nakonec vrátit zpátky na Zemi kvůli palivu a pravděpodobné údržbě. Že si k tomu vybrala městečko – *libovolné* městečko – mu vůbec nepřišlo divné. „Pokračuj.“

„Když Linh Cinder odstranila čip D-COMM, který mě dočasně vypnul, předala jsem jí informaci o Michelle Benoitové.“

„O té pilotce?“ Kai si prakticky zapamatoval všechny informace, které Nainsi nasbírala o každém, kdo byl sebemeně spojen se zmizelou princeznou Selene. Michelle Benoitová byla jednou z lidí, jež podezírali, že princeznu pomáhali ukrýt.

„Ano, Vaše Veličenstvo. Linh Cinder znala její jméno i předchozí vztah s evropskou armádou.“

„Takže?“

„Když Michelle Benoitová odešla ze služby, koupila si farmu. Ta farma se nalézá ve Francii poblíž Rieux a právě na tomto místě ukradená loď s Cinder přistála.“

„A Cinder tam šla, protože... Myslíš, že pátrala po princezně Selene?“

„Předpokládám to, Vaše Veličenstvo.“

Kai vyskočil a začal přecházet po pracovně. „Už někdo mluvil s Michelle Benoitovou? Vyslechl ji někdo? Viděla Cinder? Mluvila s ní?“

„Je mi líto, Vaše Veličenstvo, ale Michelle Benoitová před čtyřmi týdny zmizela.“

Kai se zastavil. „Zmizela?“

„Její vnučka, Scarlet Benoitová, rovněž zmizela. Víme pouze, že nasedla do magnetického vlaku v Toulouse, mířícího do Paříže.“

„Nemůžeme je najít?“

„Identičip Michelle Benoitové se našel u ní doma v den jejího zmizení. Identičip Scarlet Benoitové byl podle všeho zničen.“

Kai se sesunul na pohovku. Další slepá ulička.

„Ale proč tam Cinder šla? Proč by jí vůbec záleželo na nalezení princezny...“ Zaváhal. „Pokud se mi nesnaží pomoci.“

„Nerozumím, jak jste došel k takovému závěru, Vaše Veličenstvo.“

Kai se otočil zpátky k Nainsi. „Možná se mi snaží pomoci. Cinder ví, že když princeznu najde, Levanina vláda skončí. Nemusel bych se s ní oženit. Nejspíš by ji popravili za zradu. Cinder riskovala život, když šla na tu farmu, a možná... možná to udělala kvůli mně.“

Slyšel, jak Nainsiny obvody pracují, než odpověděla: „Nabízí se i jiné vysvětlení. Linh Cinder mohlo k návštěvě té farmy motivovat i to, že ji královna Levana chce najít a nechat popravit, Vaše Veličenstvo.“

Kai zrudl a upřel pohled na ručně tkaný kobereček pod nohama. „Správně. To je taky možné.“

Ale nemohl se zbavit pocitu, že Cindeřiným motivem nebylo jen vlastní přežití. Vždyť za ním přece přišla na ples, aby ho varovala, že si nemá královnu Levanu brát za ženu. A to rozhodnutí ji málem stálo život.

„Myslíš, že něco zjistila? O princezně.“

„Nemám dostatek informací, abych na tuto otázku mohla odpovědět.“

Kai přecházel kolem svého stolu a zamyšleně hleděl na velkoměsto táhnoucí se do dálky za oknem jeho pracovny, na ocel a sklo lesknoucí se v odpoledním slunci. „Zjisti o téhle Michelle Benoitové všechno, co můžeš. Možná Cinder na něco narazila. Možná tam princezna Selene pořád někde je.“

Naděje v jeho nitru opět zatřepotala křídly a sílila každou vteřinou. On svého pátrání po princezně zanechal už před týdnem, když se mu život obrátil vzhůru nohama a on se musel zaměřit jen na to, jak zabránit válce. Uklidnit královnu Levanu a její prchlivost. Připravit se na život po jejím boku jako její manžel... a to pouze, pokud bude mít dost štěstí a dožije se prvního výročí svatby.

Tolik se na to všechno soustředil, že zapomněl, proč vlastně po princezně Selene pátral.

Kdyby žila, byla by to právoplatná dědička měsíčního trůnu. Mohla by ukončit Levaninu vládu.

Mohla by je všechny zachránit.

KAPITOLA

Šedm

DOKTOR DMITRI ERLAND SEDĚL NA OKRAJI SVÉ HOVELOVÉ

postele, s opotřebovanou bavlněnou příkrývkou shrnutou u kotníků. Plně se soustředil na odřenou obrazovku na stěně, u níž náhodně vypadával zvuk a obraz se v těch nejnevhodnějších chvílích chvěl a blikal. Na rozdíl od minulé návštěvy, tentokrát se přiletel zástupce z Měsíce vysílal mezinárodně. Tentokrát nebyl účel návštěvy žádným tajemstvím.

Její Veličenstvo královna dostala, co chtěla. Stane se císařovnou.

Ačkoli Levana sama přiletí až těsně před svatbou, divotvůrce Aimery Park, jeden z jejích nejvěrnějších poskoků – ehm, *poradců* – dorazil dříve na důkaz „dobré vůle“ vůči lidem ze Společenství a planety Země. A taky nepochybně proto, aby se ujistil, že všechny svatební přípravy probíhají ke spokojenosti Jejího Veličenstva.

Třpytící se bílá kosmická loď zdobená runami přistála před patnácti minutami na plošině u Novopekingského palá-

ce a doposud z ní nikdo nevystoupil. Reportér z Africké unie nepřestával chrlit nepodstatné informace o detailech příprav svatby a korunovace – kolik diamantů má císařovna koruna, jak dlouhá je ulička, kteří hosté jsou očekáváni a samozřejmě se zmínil i o tom, že vybrali samotnou premiérku Kamin, aby vedla obřad.

Aspoň že ten sňatek přinesl jednu dobrou věc. Všechen ten humbuk kolem něj znamenal, že média přestala věnovat veškerou pozornost slečně Cinder. Doktor Erland doufal, že bude mít dost rozumu na to, aby toho využila a *co nejdříve* za ním přiletěla, což se však zatím nestalo. Začínal být netrpělivý a měl o to děvče čím dál větší starost, jenže nemohl dělat nic jiného než čekat v téhle bohem zapomenuté poušti, pokračovat ve svém výzkumu a plánovat, co udělá, až všechna jeho práce přinese kýžené ovoce.

Doktora Erlanda už to vysílání unavilo, a tak si sundal brýle a chvíli na ně dýchal a čistil je svou košilí.

Vypadalo to, že pozemšťané rychle zapomínali na své předsudky, když se jednalo o císařskou svatbu, anebo možná byli jen vyděšení, než aby o měsíčňanech a jejich tyranii mluvili otevřeně, zvláště když měli útok vlčích hybridů ještě živě v paměti. Navíc, od oznámení onoho zasnoubení nejméně dva příslušníci světových médií, kteří označili ten sňatek za chybu – administrátor síťové skupiny z Bukurešti na moři a šéfredaktor zpravodajství z Buenos Aires –, spáchali sebevraždu.

Doktor Erland měl podezření, že je tím jen diplomaticky řečeno: „Zavraždili je měsíčňani, ale kdo to může dokázat?“

Všichni si mysleli totéž, i když to nikdo neřekl nahlas. Královna Levana byla vražedkyně a tyranka, a tahle svatba je všechny zničí.

Ale všechen ten hněv, co měl v sobě, zastíralo vědomí, že je pokrytec.

Byla Levana vražedkyně?

No, on jí pomohl, aby se jí stala.

Jsou to už roky – připadalo mu to jako věčnost – od chvíle, kdy byl jedním z hlavních vědců týmu pro výzkum genetického inženýrství na Měsíci. Stál v čele některých jejich vědeckých průlomů, když byla ještě královnou Channary, než se chopila vlády Levana, než zavraždili jeho holčičku, jeho Půlměsíček, Crescent, a předtím než princeznu Selene odvezli na Zemi. Jako prvním se mu podařilo úspěšně sloučit geny polárního vlka s geny desetiletého chlapce, čímž mu předal nejen spoustu fyzických schopností, které už vylepšili, ale rovněž surové zvířecí instinkty.

Někdy ho ještě ze sna budilo chlapcovo vytí.

Doktor Erland se zachvěl. Přetáhl si příkrývku přes nohy a otočil se zpátky k obrazovce.

Konečně se vchod do lodi otevřel. Celý svět sledoval, jak se na přistávací plochu spouští rampa.

Z lodi nejdříve vystoupil houf měsíčních šlechticů, oděných v jasném hedvábí a rozevlátém šifonu, v pokrývkách hlavy se závoji, vždycky měli závoje. Během vlády královny Channary, která stejně jako její sestra odmítala na veřejnosti ukazovat svou pravou tvář, se závoje staly populárními.

Erland se přistihl, že se naklání dopředu k obrazovce a ptá se sám sebe, jestli pod těmi závoji pozná někoho ze svých dávných druhů.

Nepoznal. Uběhlo příliš mnoho let a existovala možnost, že stejně všechny podrobnosti, které si pamatoval, byly jen iluze stvořené měsíčním kouzlem. On sám často používal iluzi, že je mnohem vyšší, když ho obklopovali narcističtí měsíční dvořané.

Po nich následovaly stráže a za nimi pět divotvůrců třetího stupně ve vyšívaných černých pláštích. Všichni byli krásní i bez použití osobního kouzla, jak si přála královna, ačkoli doktor Erland se domníval, že jen málo z nich se narodilo přirozeně krásných. Většina jeho spolupracovníků na Měsíci si velmi slušně přivydělávala plastickou chirurgií, melatoninovými úpravami a tělesnou rekonstrukcí těch, kteří doufali, že jim to pomůže proniknout do řad divotvůrců a královských strážců.

Ve skutečnosti se vždycky náramně bavil fámou, že lícní kosti Sybil Míry jsou vyrobeny z recyklovaných vodovodních trubek.

Poslední vystoupil divotvůrce Aimery, který se tvářil nenuceně a samolibě jako vždy, v krvavě červeném saku, jež tak lichotilo jeho tmavé pleti. Přistoupil k čekajícímu císaři Kaiovi i jeho suitě poradců a předsedů a vyměnili si uctivou úklonu.

Doktor Erland zavrtěl hlavou. Ubohý mladý císař Kai. Vládl tak krátce a už ho předhodili lvům, že?

Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře a doktor Erland nadskočil.

Jen se podívejme – on zde plýtvá časem sledováním procesí měsíčníků a příprav na císařskou svatbu, která se při troše štěstí nikdy neuskuteční. Kdyby se jen Linh Cinder přestala toulat po Zemi a vesmírem a začala se pro jednou řídit něčími radami.

Vstal a vypnul obrazovku. Ještě si všemi těmi starostmi přivodí žaludeční vřed.

Na chodbě stál ztřeštěný chlapec, kterému nemohlo být víc než dvanáct nebo třináct let, s rozčuchanými tmavými vlasy zastřiženými na krátko. Šortky mu visely pod kolena a měly roztřepené okraje a sandály mu pokrývala vrstva jemného písku, který v tomhle městě ulpíval úplně na všem.

Stál nepřírozeně zpřímá, jako by se snažil vzbudit dojem, že není vůbec nervózní, ani trošičku.

„Mám na prodej velblouda. Slyšel jsem, že máte zájem.“ Při posledním slově se mu zachvěl hlas.

Doktor Erland si posunul brýle na špičku nosu. Ten chlapec byl hubený, to ano, ale nepůsobil podvyživeně. Jeho tmavá pleť vypadala zdravě, oči měl jasné a pohled ostražitý. Ještě tak rok a nejspíš ho na výšku přeroste.

„S jedním, nebo se dvěma hrby?“ zeptal se.

„Se dvěma.“ Chlapec se zhluboka nadechl. „A nikdy neplive.“

Doktor Erland naklonil hlavu na stranu. Musel být opatrný, komu svou tajnou řeč prozradí, ale novinky se podle všeho

šířily rychle, a to i do měst v sousedních oázách. Začínalo být všeobecně známo, že ten bláznivý starý doktor hledá měsíčňany, kteří by mu ochotně pomohli s nějakými experimenty, za což jim zaplatí.

To, že se z něj díky vysílání Společenství o hledaných osobách stala takřka celebrita, taky ničemu neuškodilo. Měl za to, že mnoho lidí mu zaklepalo na dveře z pouhé zvědavosti na měsíčňana, který infiltroval pozemský palác... a pomohl skutečné celebritě, Linh Cinder, uprchnout z vězení.

Dal by přednost anonymitě, ale tohle byl očividně účinný způsob, jak získat nové testovací subjekty, které potřeboval k tomu, aby vůbec okopíroval lék na letumózu vyvinutý měsíčními vědci.

„Pojď dál,“ řekl a ustoupil zpátky do pokoje. Nedíval se, jestli ho chlapec následuje, a otevřel dveře do komory, kterou proměnil ve svou malou laboratoř. Lahvičky, zkumavky, Petriho misky, injekční stříkačky, skenery, sbírka chemikálií, všechny hezky označené štítky.

„Nemůžu ti zaplatit v univech,“ řekl a natáhl si pár gumových rukavic. „Jedině výměnný obchod. Co potřebuješ? Jídlo, vodu, oblečení? Nebo když počkáš šest vzorků po sobě, můžu ti zařídit cestu do Evropy bez papírů.“ Otevřel šuplík a vyjmul jehlu z dezinfekční tekutiny.

„A co třeba léky?“

Doktor se ohlédl. Chlapec popošel sotva o dva kroky do místnosti.

„Zavři dveře, ať mi sem nenalítají mouchy,“ řekl. Chlapec poslechl, ale teď upíral pohled na jehlu. „Proč chceš léky? Jsi nemocný?“

„Pro mého brášku.“

„On je taky měsíčňan?“

Chlapec vytřeštil oči. Vždycky tak reagovali, když to slovo tak klidně pronesl, přestože nechápal proč. Hledal měsíčňany. A jedině měsíčňani mu klepali na dveře.

„Netvař se tak vyplašeně,“ zabručel doktor Erland. „Určitě víš, že jsem taky měsíčňan.“ Na potvrzení svých slov provedl rychlé kouzlo, snadnou manipulaci, aby ho chlapec na okamžik vnímal jako mladšího.

Ačkoli si s bioelektrinou od svého příjezdu do Afriky pohrával mnohem svobodněji, zjistil, že ho to čím dál víc vyčerpává. Jeho mysl už nebyla tak silná jako dřív a on už celé roky důsledně necvičil.

Ale kouzlo zafungovalo, jak mělo. Chlapec se uvolnil, když si byl víceméně jistý, že ho doktor Erland i s jeho rodinou nepošle na Měsíc k popravě.

Zatím si však stále držel odstup.

„Ano,“ řekl. „Bráška je taky měsíčňan. Ale skořápka.“

Tentokrát vytřeštil oči doktor Erland.

Skořápka.

Tak to bylo opravdu vzácné. Přestože mnoho měsíčňanů přicházelo na Zemi, aby ochránili své potomky postrádající dar, najít právě tyto děti se ukázalo mnohem složitější, než doktor čekal. Vmísili se mezi pozemšťany téměř dokonale

a nijak netoužili vzdát se svého utajení. Zajímalo by ho, jestli polovina z nich vůbec znala svůj skutečný původ.

„Kolik je mu?“ zeptal se a položil injekční stříkačku na stůl.

„Za jeho vzorek zaplatím dvojnásobek.“

Chlapec o krok ucouvl před doktorovou náhlou dychtivostí. „Sedm,“ odpověděl. „Ale je nemocný.“

„Co je mu? Mám léky proti bolesti, na ředění krve, antibiotika –“

„Má letumózu, pane. Máte na ni lék?“

Doktor Erland se zamračil. „Letumózu? Ne, ne. To není možné. Řekni mi, jaké má příznaky. Přijdeme na to, co mu opravdu je.“

Chlapec se tvářil podrážděně, když mu někdo tvrdil, že se mýlí, ale zároveň mu v očích vzplanula jiskřička naděje. „Včera odpoledne se mu udělala ošklivá vyrážka, s modřinami na pažích, jako kdyby se popral. Až na to, že nepopral. Když se dneska ráno vzbudil, byl horký na dotek, ale pořád opakoval, že je mu zima, i v tomhle horku. Když ho matka kontrolovala, měl kůži pod nehty namodralou jako při letumóze.“

Doktor Erland zvedl ruku. „Říkáš, že včera se objevily skvrny a dneska už mu zmodraly prsty?“

Chlapec přikývl. „A taky těsně předtím, než jsem šel sem, na všech těch skvrnách se mu udělaly puchýře, krvavé puchýře.“ Otrásl se.

Doktorovi se v hlavě rozezněl poplach, jak hledal nějaké vysvětlení. Počáteční příznaky odpovídaly letumóze, ale ještě neslyšel, aby všechna čtyři stádia následovala tak rychle

po sobě. A jestli se z vyrážky staly krvavé puchýře... o ničem takovém ještě neslyšel.

Nechtěl o té možnosti přemýšlet, a přesto celé roky čekal, že se to stane. Očekával to a děsil se toho.

Jestli měl ten chlapec pravdu, jestli měl jeho bratr opravdu letumózu, pak to znamenalo, že nemoc zmutovala.

A jestli se příznaky objevily i u měsíčňana...

Doktor Erland popadl ze stolu čapku a nasadil si ji na plešatější hlavu. „Doved' mě k němu.“

KAPITOLA

CRESS SKORO NECÍTLA, JAK JÍ HORKÁ VODA BUŠÍ DO HLAVY.

Ve vedlejší místnosti z každé obrazovky hlasitě burácela opera z druhé éry. V uších jí zněl mocný hlas pěvkyně, užívala si sprchu a cítila, že *ona* je tady hvězda, dáma, středobod tohoto vesmíru. Zpívala spolu s pěvkyní z plných plic a odmlčela se jen, aby se připravila na crescendo.

Nepamatovala si úplný překlad, ale emoce skryté za slovy hovořily jasně.

Hluboký žal. Tragédie. *Láska*.

Navzdory páře ji zamrazilo po těle. Přitiskla si dlaň na hrud' a prožívala to.

Bolest. Samota. *Láska*.

Vždycky došlo na lásku. Kdepak svoboda nebo smíření – *láska*. Pravá láska, o které se zpívalo ve druhé éře. Taková, jež člověka duševně naplnila. Taková, která vedla k dramatickým gestům a obětem. Nepřekonatelná a všestravující.

Hlas pěvkyně stoupal na intenzitě se zvukem houslí a vio-

loncell, k vyvrcholení vyzpívanému do proudu vody ve sprše. Cress držela notu co nejdéle, užívala si, jak se přes ni píseň převalila a naplnila ji svou silou.

Nejdřív jí došel dech a najednou se jí zmocnila závrať. Prudce oddechujíc se opřela o stěnu sprchy.

Crescendo pomalu přešlo do jednoduchého roztouženého závěru a voda se zaprskáním přestala téct. Každá sprcha byla časově omezená, aby Cress nedošla voda před další návštěvou paní Sybil se zásobami.

Cress si ve sprše dřepala a objala si pažemi kolena. Když si uvědomila, že jí po tvářích stékají slzy, schovala obličej a zasmála se.

Chovala se směšně melodramaticky, ale měla k tomu důvod.

Dnes byl totiž den D. Od chvíle, kdy souhlasili, že ji zachrání, což bylo před téměř čtrnácti hodinami, pečlivě sledovala trasu Zvonečníku, který se neodchýlil z kurzu. Zvonečník protne dráhu její družice přibližně za jednu pozemskou hodinu a patnáct minut.

Bude svobodná, bude mít přátele a její život dostane smysl. A hlavně bude s *ním*.

Ve vedlejší místnosti se opět spustilo operní sólo, pomalu a tiše, s náznakem touhy.

„Děkuji vám,“ zašeptala Cress k imaginárnímu obecenstvu, které šlelo a tleskalo. Představila si, jak zvedá kytici rudých růží, vdechuje jejich vůni, i když vlastně vůbec netušila, jak takové růže voní.

Při tom pomyšlení se její fantazie rozplynula.

Povzdechla si, zvedla se z podlahy sprchy, než jí odtokový kanálek nasaje konečky vlasů.

Vlasy ji tížily. Snadno na to zapomněla, když se nechala unést tou mocnou árií, ale teď ji množství vlasů táhlo k zemi, dív se nezapotácela, a začínala cítit tupou bolest za krkem.

Dnešní den se pro bolení hlavy vůbec nehodil.

Jednou rukou zvedla konečky vlasů, aby si od té zátěže trochu ulevila, a několik minut si je ždíkala. Vystoupila ze sprchy, popadla osušku, šedivou věc na koncích děravou, kterou už měla roky.

„Ztlumit zvuk!“ zakřičela do hlavní místnosti. Opera ustoupila do pozadí. Na podlahu skáplo posledních pár krůpějí ze sprchy.

Cress zaslechla zvonění.

Vyždíkala si z vlasů další hrst vody, vytrásla je ještě ve sprše a potom se zabalila do osušky. Tíha vlasů ji stahovala dolů, ale už se to opět dalo snést.

V hlavní místnosti všechny obrazovky až na jedinou s D-COMMEM ukazovaly nahrávku z divadla. Na detailním záběru byla vidět žena se silnou vrstvou make-upu, s tužkou zvýrazněným obočím a hřívou ohnivě rudých vlasů se zlatou čelenkou.

Na obrazovce s D-COMMEM svítila nová zpráva. *00 UZIVATELE: MECHANICKÁ. PŘEDPOKLADÁNY CAS PRILETU: 68 MINUT.*

Cress opanovala euforie. Dělo se to. Skutečně ji letí zachránit.

Upustila osušku na podlahu a zvedla pomačkané šaty, které měla na sobě předtím – byly jí trochu těsné a krátké, protože Sybil je Cress přivezla, když jí bylo teprve třináct, ale ona je nosila, až látka úplně prořídla. Byly to Cressiny oblíbené šaty, ovšem ne že by si měla příliš z čeho vybírat.

Přetáhla si je přes hlavu a pak spěchala zpátky do koupelny, aby se pustila do dlouhého rozčesávání mokrých vlasů.

Chtěla přece vypadat reprezentativně.

Ne, toužila vypadat *neodolatelně*, ale člověk nemohl chtít úplně všechno. Neměla žádný make-up, šperky, parfém ani správně padnoucí oděv. Pouze ty nezákladnější hygienické potřeby. Byla bledá jako Měsíc a vlasy se jí po uschnutí kudrnatily, ať dělala co dělala. Když na sebe chvíli hleděla do zrcadla, usoudila, že si je raději zaplete do copu, jestli je má udržet jakž takž zkrocené.

Rozdělila si je na šíji na tři prameny, když najednou Malá Cress vypískla: „Velká sestro?“

Cress ztuhla. Ze zrcadla na ni hleděly její vlastní vytřeštěné oči. „Ano?“

„Zachytila jsem loď naší paní. Dorazí přibližně za dvaadvacet vteřin.“

„Ne ne ne, *dneska ne*,“ sykla.

Pustila mokré prameny vlasů a spěchala do hlavní místnosti. Pro jednu její osobní věc neležely rozházené všude kolem, protože je všechny pečlivě složila do šuplíku, který teď spočíval vytažený na její posteli. Šaty, ponožky a spodní prádlo, hezky složené vedle hřebenů, sponek do vlasů

a balíčků jídla, jež jí zbyly od poslední Sybiliny návštěvy. Dokonce nahoru položila i svůj oblíbený polštář a přikrývku.

Důkazy, že se chystá uprchnout.

„Ach, u hvězd.“ Natáhla se dopředu, popadla šuplík oběma rukama a stáhla ho z postele. Strhla přikrývku a polštář, chvatně je hodila na matraci a odtáhla těžký šuplík zpátky ke stolu, kde ho vzala.

00:14, 00:13, 00:12 notovala Malá Cress, zatímco ona pracně zastrkovala šuplík na místo. Nechtěl se zavřít.

Cress si dřepala a prohlédla si kolejničky po obou stranách. Dalších sedm vteřin jí zabralo lomcování a přemlouvání, než se jí konečně podařilo šuplík s bouchnutím zasunout. Za krk jí stékal pot, nebo to možná byla voda z ještě mokrých vlasů.

Vytáhla pramen, který se jí zachytil v šuplíku, a spěšně co nejlépe uhladila postel.

„Paní dorazila. Požaduje vysunutí dokovací svorky.“

„Už tam jdu,“ odpověděla Cress a pádila k obrazovce u přístupové rampy, aby zadala kód. Otočila se zpátky do místnosti, a zatímco se venku vysunovala dokovací svorka, Sybilina loď zakotvila a prostor mezi její lodí a družicí se plnil kyslíkem.

Opera byla dosud puštěná a paní se bude zlobit, že Cress plýtvá časem, ale aspoň ne-

Zalapala po dechu. Její oči ulpěly na obrazovce, která mezi ostatními vyčnívala a na jejímž černém pozadí jasně zářila zelená písmena.

Vrhla se přes místnost, ale už slyšela kroky paní Sybil. Vy-
pnula obrazovku, právě když se vstup do družice s hvízdnu-
tím otevřel.

Se srdcem až v krku se Cress otočila a usmála se.

Sybil na ni od vchodu upřela pohled. Upírala ho na ni už
předtím, ale Cress připadalo, že v okamžiku, kdy si všimla je-
jího zářivého úsměvu, přimhouřila oči.

„Paní! To je ale překvapení. Zrovna jsem vylezla ze sprchy.
Pouze jsem... poslouchala nějakou... operu.“ Polkla a vyschlo jí
v ústech.

Sybil potemněly oči a pohledem přejela místnost, ob-
razovky, které stále tiše vysílaly operní pěvkyni prožívající
svou píseň. Sybil se pohrdavě ušklíbla. „Pozemská hudba.“

Cress se kousla do rtu. Věděla, že měsíční dvůr má své hu-
debníky, hry a další zábavu, ale ty se jen zřídka zaznamenáva-
ly a Cress k nim neměla přístup. Měsíčníané obecně nechtěli,
aby se jejich skutečný vzhled vysílal do celé galaxie. Dávali
přednost živým vystoupením, kde mohli ovlivnit to, jak obe-
censtvo vnímá jejich schopnosti.

„Vypnout zvuk na všech obrazovkách,“ zamumlala Cress
a snažila se zastavit třes.

V nastalém tichu Sybil vešla a nechala za sebou zavřít
dveře.

Cress pokynula ke známé kovové krabici v Sybiliných rukou. „Myslím, že nepotřebuju další zásoby, paní. Nebo už je čas na další odběr krve?“ zeptala se, i když věděla, že není.

Sybil položila krabici na postel a znechuceným pohledem přejela po zmuchlaných přikrývkách. „Mám pro tebe další úkol, Crescent. Určitě sis všimla, že jeden z našich hlavních zdrojů v Novopekingském paláci byl zneškodněn.“

Cress se přiměla tvářit se přirozeně. Klidně a bezstarostně. „Ano – nahrávací zařízení v císařově pracovně.“

„Její Veličenstvo shledalo, že to byl jeden z kvalitnějších zdrojů informací, které na Zemi máme. Chce okamžitě nainstalovat a nainstalovat další.“ Otevřela krabici a odhalila sbírku čipů a nahrávacích zařízení. „Stejně jako předtím by se neměl signál dát vysledovat. Nechceme, aby na sebe upoutal nežádoucí pozornost.“

Cress přikývla, možná přespříliš nadšeně. „Samozřejmě, paní. Nepotrvá to dlouho. Zítra bych to mohla mít určitě hotové. Ukryjete ho zase do osvětlení jako minule?“

„Ne, vymytím mozku toho údržbáře jsme předtím zbytečně riskovali. Vytvoř ho tak, aby se dalo mnohem snáze ukrýt. Třeba zatlačit do dekorace na stěně. Jeden z divotvůrců se pravděpodobně o jeho umístění postará při nadcházející návštěvě.“

Cress nepřestávala přikyvovat. „Ano, ano, ovšem. Žádný problém.“

Sybil se zamračila. Možná byla Cress až moc ochotná. Už se nepohnula, ale měla potíže soustředit se, když jí v hlavě ti-

kaly hodiny. Jestli si Cinder a ostatní všimnou měsíční kapsle zakotvené u její družice, budou si myslet, že je Cress vlákala do pasti.

Ale paní Sybil se nikdy nezdržovala dlouho. Určitě bude už dávno pryč, než vyprší čas. Určitě ano.

„Ještě něco dalšího, paní?“

„Máš něco k hlášení z ostatních pozemských zdrojů?“

Cress si namáhala mozek vzpomínáním na nějaké zprávy, které snad v minulých dnech zaslechla. Její kyberšpio-nážní schopnosti přesahovaly pouhý výzkum a nabourávání se do pozemských vysílání a databází, nebo programování odposlouchávacích zařízení strategicky umístovaných v domovech a kancelářích různých vysoce postavených činitelů. Jednou z jejích povinností bylo rovněž sledovat tato vysílání a ohlásit Sybil a Jejímu Veličenstvu všechno zajímavé.

Tuhle šmírovací část své práce nesnášela nejvíc. Ale pokud se jí Sybil teď ptala právě na ni, znamenalo to, že ona ani královna neměly poslední dobou čas samy všechno obsáh-nout.

„Všichni se soustředí na svatbu,“ řekla Cress. „Spousta mluvení o cestovních přípravách a plánování diplomatických setkání, když se tolik státních představitelů sejde v Novém Pekingu.“ Zaváhala a pak pokračovala. „Mnoho pozemšťanů zpochybňuje rozhodnutí císaře Kaie uzavřít toto spo-jenectví a dohadují se, jestli to skutečně bude signál k ukon-čení útoků na Zemi, nebo ne. Evropská federace nedávno zaslala objednávku výrobcí zbraní. Zdá se, že se připravují

na válku. Mohu... mohu vám najít detaily té objednávky, jestli chcete.“

„Neplytvej časem. Víme, čeho jsou schopní. Něco dalšího?“

Cress zapátrala v paměti. Zvažovala, zda říct paní Sybil, že zástupce Spojeného království, nějaký pan Bristol něco, se snaží svým odmítnutím pozvání na císařskou svatbu vyjádřit svůj politický postoj, ale usoudila, že by si to mohl ještě rozmyslet. Věděla, že Její Veličenstvo by z toho muže toužilo udělat odstrašující příklad, a Cress nechtěla ani pomyslet na to, co by s ním provedla. Nebo s jeho rodinou.

„Ne, paní. To je všechno.“

„A co ta kyborgská holka? Nějaký pokrok?“

Říkala tu lež už tolikrát, že jí nepůsobilo žádné potíže zopakovat ji znovu. „Je mi líto, paní. Zatím jsem nezjistila nic nového.“

„Myslíš, Crescent, že její schopnost zůstat skrytá vychází z podobné techniky, jakou používáme k zamaskování vlastních lodí?“

Cress si odhrnula vlhké vlasy ze šíje. „Možná. Vyrozuměla jsem, že je to nadaná mechanika. Možná dokáže používat i nějakou softwarovou rušičku.“

„A pokud je tomu tak, dokážeš ji ty odhalit?“

Cress otevřela ústa a zaváhala. Pravděpodobně ano, ale říct to Sybil by byla chyba. Jen by se zeptala, proč už to Cress neudělala. „Myslím, že ne, paní, ale zkusím to. Uvidím, co najdu.“

„Tak to udělej. Už mě unavuje pořád tě omlouvat.“

Cress se snažila tvářit lítostivě, ale prsty ji svrběly úlevou. Sybil vždycky řekla něco na ten způsob, když se chystala k odchodu. „Samozřejmě, paní. Děkuji, že jste mi přinesla tuhle novou práci, paní.“

Místností se rozlehlo zazvonění.

Cress sebou trhla, ale okamžitě se pokusila nasadit lhostejný výraz. Jen další zazvonění. Další úplně běžné upozornění na jednu z Cressiných úplně nudných zálib. Sybil neměla důvod se vyptávat.

Jenže Sybilinu pozornost upoutala jediná černá obrazovka, která ožila s oním upozorněním.

Objevila se nová zpráva.

*ODDRŽENA ZPRÁVA OJ MECHANICKY: PŘEDPOKLADÁNY CAS
PRILETU: 41 MINUT. POTŘEBUJI KONEČNE SOUHRANICE.*

Družice se Cress zhoupla pod nohama – ale ne, to ji jen opouštěla rovnováha.

„Co je to?“ dožadovala se vysvětlení Sybil a blížila se k obrazovce.

„To je – jenom hra. Hraju ji s počítačem.“ Její hlas zněl pštitivě. Tváře polévané horkem jí jen místy chladily vlhké vlasy tam, kde k nim přilnuly.

Rozhostilo se dlouhé ticho.

Cress se snažila předstírat lhostejnost. „Jenom hloupá hra, představuju si, že počítač je skutečný člověk... však víte, jakou mám představivost, když se cítím osaměle. Někdy je příjemné mít si s kým popovídat, i když to není –“